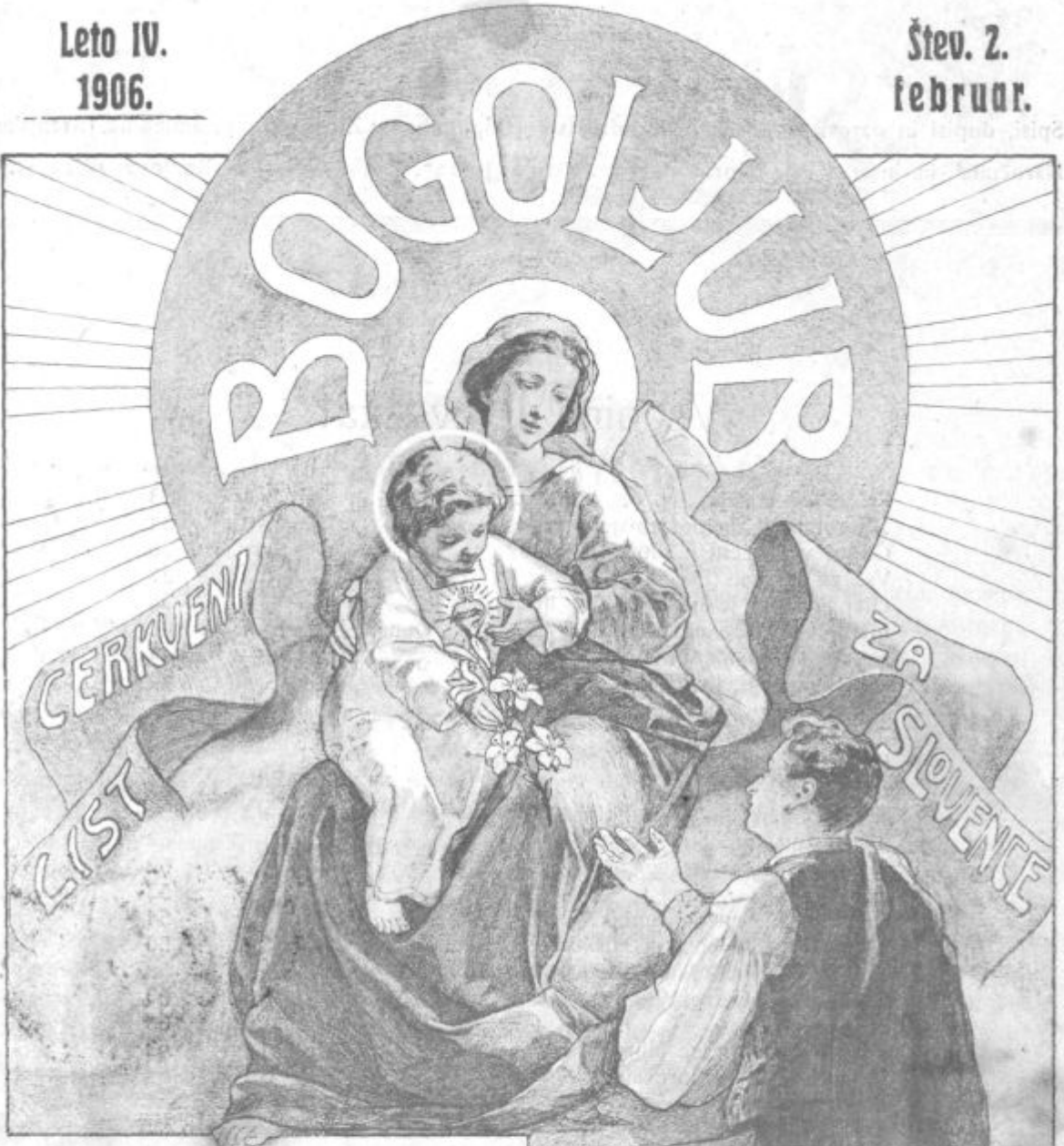

Letax

Leto IV.
1906.

Štev. 2.
februar.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.
V Ljubljani, 1. februarja 1906.

Izhaja^m začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

Andoroly

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smednik, (Kranjsko.)**
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina II. zvezka:

	Stran
Krščanske matere	33
„Bogoljubu“ na pot za novo leto	34
Čudež v Bolzeni l. 1263	36
Vse za Jezusa. (Pesem.)	37
Glej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	38
Marijine družbe na katoliškem shodu na Dunaju	42
Ni marala za Marijino družbo	44
Nedolžnim srcem. (Pesem.)	44
Sklepi za novo leto	45
Zadnje sveto obhajilo	45
Pravila Marijine družbe nekdanj in sedaj	49
Dota	50
Tolažbo daje mi sladko. (Pesem.)	52
Težka zmaga	52
Lepo pismo štajerskega mladeniča	52
Zmagal je! — Kdo? — „Bogoljub.“	53
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	54
Še enkrat: Slovenci in misijoni	56
Misijoni na katoliškem shodu na Dunaju	58
Razgled po Cerkvi	60
Drobtine	63
Odpustki za mesec februar	63
V molitev se priporočajo	64
Darovi	64

Za naročnike „Bogoljuba“ se bere vsak teden ena sv. maša.

ROGOVJUR

Krščanske matere.

(Molitveni namen za mesec svečan).

Na začetku svečana mesca — na Svečnico — nam sv. Cerkev pred oči stavi eno izmed mater, ko daruje svojega edinorojenca višnjemu Bogu v veden dar. Vedela je, kaj to darovanje zanjo pomeni; vedela, da ji bo meč sedemkrat dušo prodril, preden bo ta dan začeta daritev končana. Pa kljub temu je podarila svojega ljubljenca, ki ga je od Boga prejela, z veseljem Bogu nazaj, in ž njim darovala samo sebe.

To je bila mati človeka in Boga, Jezusa Kristusa, — Marija, z gledin v zorn vseh krščanskih mater. Da bi svoje ljubljence, svoje otroke, kakor jih jim je Bog dal, tako nazaj darovale in res k Bogu pripeljale, to je predvsem poklic in dolžnost krščanskih mater. Da je ta dolžnost neizmerno važna pa tudi težka, to je jasno. Veliko nevarnosti preti od rojstva pa do smrti enemu samemu otroku, da lahko krene na stran s prave poti in tako zgreši cilj, katerega bi moral doseči! Vsaka mati bi morala trepetati za zveličanje svojega otroka, če ima tudi le enega!... Kaj pa če ima skrbeti za pet, za deset otrok! Koliko skrbi, koliko pazljivosti je tukaj treba, da vse reši, vse srečno k Bogu nazaj pripelje!...

Vsaka mati pa si svoje skrbi močno polajša, če od prvih trenutkov, ko se otrok začne malo zavedati, na vso moč skrbi, da ga prav v pobožnem duhu vzgoji.

Brez vsakega posebnega truda se otrok nevede navzame pobožnega duha in se utrdi v njem, ako mu ga zna mati vlitii in vcepiti. Ta dobri duh ga spremlja skozi nevarnosti življenja in mu je močna opora, da jih more premagati. Nobena šola, noben duhovnik in nobena pridiga pa ne nadomesti več tega, kar je mati zamudila. Na materah je največ ležeče pri vzgoji človeškega rodu. Otdod besede papeža Pija IX.: „Dajte mi dobrih mater in bom svet spreobrnil!“ Vsi svetniki (razven onih, kar se jih je že odraslih pokristjani) in vsi drugi sveti in pobožni ljudje so imeli pobožne matere. Ljudje, pri katerih je drugače, so le redke izjeme, pri katerih je morala vmes poseči le posebna milost božja.

Nikdo pa ne more dati, česar sam nima. Tudi mati ne more dati otroku pobožnega duha, če ga nima sama. Zato pa tudi za možitev in ravno za možitev, kakor se navadno misli, ni ravno vsaka dobra. In Marijine družbe nikakor nimajo namena, vseh pobožnih deklet od zakona odvrčati, marveč še nasprotno: vzgojile naj bi nam čistih poštenih nevest in pobožnih mater.

Toda ne samo hoteti ampak tudi, znati je treba otroke pobožno vzgojevati. Marsikatera mati bi rada dobro naredila, pa ne zna. Zato je vpeljan v ljubljanski škofiji poduk mater o njih dolžnostih. Krščanske matere,

ki vam je dana k temu prilika, udeležujte se ga redno in pridno in prizadevajte si, vedno bolj se izobraziti v najvažnejši vednosti in največji umetnosti: vzgajati otroke človeške za kraljestvo božje.

Mi pa darujmo ta mesec svoje molitve in dela po rokah Marijinih Jezusovem Srcu v prid in blagor krščanskih mater, da bi se svojih svetih dolžnosti zavedale in jih vestno izpolnjevale!

„Bogoljubu“ na pot za novo leto.

1. Bisaga.

Bogoljube, kam pa si zapravlil svojo bisago! Včasih smo brali: za razširjenje sv. vere 80 gld., za uboge italijanske redovnice 10 gld., za sv. detinstvo 20 gld. Ti glasovi so postali nekam redki.

Vzrokov je več in jako opravičanih. Glavni vzrok pa je morda v tem, ker naša dobrodelnost ni urejena.

„Bogoljube“, ti ne moreš vsemu kaj, vendar pa utegne nate pasti naloga, da nam nekoliko urediš dobrodelnost.

Politične in socialne potrebe pusti starejšemu bratu „Domoljubu“, dobrodelne in bogoslužne potrebe pa so tvoje. On naj bo Marta, ti pa Marija, ki je mazilila Izveličarja z dragocenimi mazili. — Judež bo seveda godrnjal.

Osebne potrebe pa boš prepustil bogoljubnim dušam. Župnijske potrebe, n. pr. kak velik zvon, pa bogoljubnim župljanom.

Prvo, kar bi mogel v tem pogledu storiti, bi bil nekak pregled dobrodelnih naprav, zavodov in potreb a) v naši domači zemlji, b) po katoliškem svetu.

2. Tutto fatto.

Italijanski zidarji se izgovarjajo in lepe delajo in pravijo, da zato hodijo po svetu zidat, ker je doma tutto fatto: vse narejeno... No!

„Bogoljube“, ti pa nikari tako: ko bo a) v naši domači zemlji tutto fatto, potem se bomo b) ozrli po katoliškem svetu.

Tvoji bravci, „Bogoljube“, imajo pravo katoliško srce, imajo srce za vseobčo mater katoliško Cerkev. Dva bisera se bliščita v njihovih srcih: ljubezen do božje osebe našega Izveličarja in otroška ljubezen do matere Cerkve. — Da se prvi biser blišči, kdo tega ne vidi?

Koliko se ljubi in časti oseba božjega Izveličarja v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, kako se ljubi božje Srce njegovo!

Cerkev pa je njegovo telo. Ne ločimo glave od telesa! Kolikokrat trpi glava, ako telo ni zdravo! Ni torej mogoče, da bi bogoljubovci¹⁾ ne ljubili matere Cerkve, ker ljubijo glavo, Kristusa.

Veste, gospod „Bogoljub“ (no, naj bo za enkrat! Urd.), stari Jeran je že vedel zakaj nam je tako rad povedal, kako se kaj godi svetemu očetu... in zakaj je imel misijonsko bisago. Likal je drugi biser slovenskih src: ljubezen do matere Cerkve. Ni se izgovarjal: ko bo doma tutto fatto...

„Bogoljube“, pusti tudi ti italijansko modrost! Ko dobiš kako pismo iz Rima, pa nam še ti povej, kako se godi sv. očetu, kaj učijo in kaj želijo. Povej nam pa tudi, kako se godi materi Cerkvi po širnem svetu, kje trpi, kje so njene največje potrebe, kje je njeno upanje, kam Rim najbolj obrača svojo pozornost. Posebno bomo radi brali, ako ti bodo kaj pisali naši slovenski misijonarji na Kitajskem ali tista usmiljenka doli iz Bulgarije. Ako pa za sedaj nimaš drugega, pa vzemi v roke lanska misijonska poročila²⁾ in nam povej s kakimi žrtvami je prestopil neki razkolni župnik v Bulgariji v naročje katoliške Cerkve in kako

¹⁾ Da se razumemo: Bogoljubovci so bravci tiskarstva „Bogoljuba“, Gospod „Bogoljub“ ste Vi gospod urednik. (Ta naslov pa meni ne gré; ne morem ga sprejeti; podal bi se boli tebi, ljubi G. — Ur.) „Bogoljub“ brez „gospoda“ je iz papirja, ki ga sedaj v rokah držiš. Bogoljubarji pa so nabiravci in raznašavci „Bogoljuba“. Bogoljubec je vsak pisec, ki piše v „Bogoljuba“. Bogoljubček in Bogoljubica pa so pokojni bravci, ki niso samo brali, ampak tudi živeli, kakor „Bogoljub“ uč.

²⁾ Kath. Miss. 1904. Mai Jul. in 1905. Jan.

lahko bi bil privedel za seboj celo občino, ko bi bil imel potrebna sredstva. Tudi to bomo radi brali, ker kri ni voda. Zato pa še eno poglavje.

3. Ciril in Metod.

Katerega bogoljubovca ne boli srce, ko vidi, kako je Rusija ponižana, kako teče kri pri slovanskih bratih na Balkanu. Pa še nekaj boli katoliško srce bogoljubovcev. Naši bratje po krvi v svoji preveliki nesreči nimajo matere, so sirote ločene od matere Cerkve.

Ta nesreča utegne slovanske sirote privedi do tega, da bodo začele klicati po materi. Tako misli marsikdo. Morda.

To misel in željo svojih bravcev moreš „Bogoljube“, malo urediti, da ne bodo mislili, da imajo že polovico Rusov in pol Balkana v naročju cerkvenem.

Povej jim tole:

Pri slovanskih sirotah je zmota srca večja, ko zmota duha. V glavi so že večkrat slovesno priznali in bodo pač še spoznali, da so v zmoti, a srce se lahko še leta in leta ustavlja milosti Sv. Duha. Slovanske sirote grešijo zoper Sv. Duha, zato so se in se bodo ustavljali spoznani krščanski resnici, bodo imeli do lepega opominjevanja otrpreno srce in bodo v nespokornosti trdovratni ostali. Hujši je zmota srca, ko zmota duha.

Srce pa obdela samo milost. Te potrebujejo odcepljeni bratje. Naroči, „Bogoljube“, svojim apostolskim bravcem:

„Molite veliko za slovanske sirote!“ Slomšek je že vedel, zakaj je ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda.

A milost ne more v srce, kjer ni ponižnosti in ljubezni.

Kjer se greši zoper Sv. Duha, tam ni ponižnosti, ni ljubezni. Slovanske sirote slepi napuh in temno sovraštvo celo do krvnega brata katoličana. Potrebujejo torej poleg milosti še ponižnosti in ljubezni.

Ponižnosti jih uči Bog v strašni nesreči, ki jih je zadela in jih še zadeva.

Ljubezni jih pa naučimo mi katoliški bratje po krvi. Ponudimo jim svojo ljubezen, ker ljubezen se rodi le iz ljubezni.

V večstoletni sužnosti so živeli bratje na jugu, od nikogar ljubljani, kruto zatirani. Ni čuda, da si najblažji tujec z najblažjimi nameni ne pridobi zaupanja pri njih. Kjer ni zaupanja, tudi ni poti do srca. Tu tiči vzrok, zakaj smo ravno slovanski katoličani poklicani pripravljati sv. Duhu pot v njihova srca.

Svetovne slave Slovenci ne bomo nikdar dosegli. Čem višje hočemo priti med svetom, tem manjši smo pred svetom. Najslavnejša Slovana sta sv. Ciril-Metod. Apostolat Ciril-Metodijski bodi naša slava!

To apostolstvo, „Bogoljube“, ni tvoja naloga. A čuj! Francozi napovedo vojsko zunaj Francoske, ako doma ni vse redu — in mirna je Francija. „Bogoljube“, ti čutiš in se bojiš, da tudi v tvojem pobožnem kraljestvu ni povsod vse v redu. Ko boš čul, da v tej ali oni družbi ni reda in edinosti, naredi po francosko in reci: če že ne morete živeti brez prepira, prepirajte se o tem, katera stranka bo dala več za razširjenje sv. vere, za bolgarske misijone itd. pa bo mirna Bosna.

To bi bil prvi praktični nasvet po dolgem uvodu.

Bogoljube št. 3.

Čudež v Bolzeni l. 1263.

(Dalje.)

Čudež.¹⁾

Ura rešitve za našega duhovnika je prišla. Bog je spoznal čas in kraj za primeren, da se že usmili svojega služabnika. Po povzdigovanju, ko je prelomil duhovnik sveto hostijo ter jo držal, kakor je predpisano, nad kelihom, glej čudo: sveta hostija se naenkrat izpremeni v vidno Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa, in iz tega svetega Telesa začne kapljati kri in padati v kelih . . . In kar je delo čudež še večji, je bilo to, da je ostal oni del sv. hostije, ki ga je držal mašnik med palcem in kazalcem, vidno neizpremenjen. Oba dela sv. hostije sta se izpremenila na mašnikovo besedo v pravo Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa, in en del te sv. hostije je spremenil po božjem dopuščanju tudi obliko — spremenil se je v v i d n o Telo Jezusovo . . . In iz tega presvetega Telesa je tekla sv. Kri tako zelo, da ni bil le korporal, na katerem je bil postavljen kelih, čisto od krvi premočen, ampak tudi več mašnih rutic (purifikatorjev) je bilo na več mestih krvavih, kar se lahko vidi še dandanes; da, sv. Kri je celo premočila do marmornate plošče na oltarju.

Pri pogledu na ta čudež je bil duhovnik zelo prestrašen. Spoznal je takoj, da ga je Bog uslišal. V svojem strahu je bil tako zmešan, da ni vedel, kaj bi počel; strah njegov

¹⁾ Ta čudež ima le človeško vrjetnost ne kakor čudeži v sv. evangeliju, katere smo pod velikim grehom dolžni verovati. (Povzeto iz Emanuel - Kalender 1906).

se je še povečal ob misli, da bi se utegnili pričujoči verniki pohujšati, ako bi zvedeli, zakaj je Bog pripustil, da se je zgodil čudež. Zdaj položi čudežno sv. hostijo na korporal, ki ga skuša zravnati, kolikor se je dalo. Toda že ni bila volja božja, da bi ostal čudež svetu prikrit; Bog je hotel, da se s tem čudežem vzbudi tudi v srcih vernikov živa vera v pričujočnost božjo v najsvetejšem Zakramentu, in dopustil je, da se je poleg navedenega zgodil še nov čudež: v vsaki kaplji sv. Krv, ki je padla iz korporala, so zagledale strmeče oči duhovnikove presveto glavo Kristusovo, s trnjem kronano, podobo „Glej, človek!“ (Ecce homo).

Duhovnik je zravnal korporal, kolikor je mogel, popustil kelih in korporal s čudovito hostijo na altarju ter se podal v zakristijo. Tedaj pa je kanilo še nekaj kapelj presv. Krv na tla in oškropilo pet marmornatih plošč. Ljudje so to opazili, zato čudež ni mogel ostati prikrit javnosti.

Papež Urban IV. in čudež.

Razumljivo je, da se je o tem izvanrednem čudežu zvedelo kmalu daleč na okoli. Svetemu očetu so to, kar se je zgodilo; nemudoma sporočili. Prošt iz Bolzene je to reč preiskal, se podal na to k papežu Urbanu IV., ki je tedaj bival v 6 milj oddaljenem mestu Orvieto, ter mu natančno vse sporočil, kar in kakor se je bilo zgodilo.

Tudi nemški duhovnik, ki je bil zdaj rešen vsakih verskih dvomov, je hitel v veliki žalosti nad dosedanjo slabo vero nemudoma k svetemu očetu, se mu vrgel ponižno pred noge, se mu odkritosrčno spovedal in prosil svete odveze.

Sv. oče sprejme ljubeznivo potrtega duhovnika ter mu reče, naj mu popolnoma ves dogodek opiše. Ko se to zgodi, ga spove in mu da sv. odvezo. Duhovnik gre potolažen od svetega očeta, ki mu podeli še svoj apostolski blagoslov. Zdaj gre ves hvaležen naravnost na grob sv. Petra in Pavla molit in se zahvaljevat, nato pa obišče še druge svete kraje. Kako je bil iz srca hvaležen ljubemu Bogu, da ga je tako čudovito rešil groznih dušnih muk, ki so mu jih povzročali verski dvomi, si pač lahko mislimo.

Medtem papež Urban vse potrebno ukrene, da preišče natančno in vestno ves čudežni dogodek. V istem času sta živela dva razsvetljena in sveta moža v Orvietu, sv. Tomaž Akvinski in sv. Bonaventura. Ta dva pošlje papež v Bolzeno, da natančno vso zadevo preiščeta in proučita. Da sta ta dva svojo nalogo z največjo natančnostjo in vestnostjo izvršila, o tem izpričujeta imeni teh dveh imenitnih cerkvenih učencikov.

Po teh dveh svetih poslancih se je papež o resničnosti čudeža docela uveril in zdaj je odredil, da se čudovita sv. hostija ter od svete krvi premočeni korporal in mašne rutice preneso v mesto Orvieto, kjer je začasno bival on s svojim dvorom.

(Konec prihodnjic).

Vse za Jezusa.

Ko pogleda mlado jutro
izza gor na rosno plan,
zdi se mi, da vsa narava
poje slavospev krasan.

Prisluškavam ljubkim glasom,
da umejem, se mi zdi,
in v globini moje duše
spev — molitev zadoni:

Vse za te, o ljubi Jezus,
delo rok naj bo tvoj dar,
vsaka misel, ki jo snujem,
naj hiti pred tvoj oltar.

Solnce že nad manoj kroži,
trudno čelo moči znoj,
srce moje pa še moli:
Vse za te, o Jezus moj!

Dan ugaša, noč se bliža,
Bog prižiga zvezd nebroj;
k zvezdam se molitev dviga:
Vse za te, o Jezus moj!

Vse za te, o ljubi Jezus,
vse do diha zadnjega.
Tebi posvetim življenje,
tvoj je slednji vdar srca.

S. Elizabeta.

Glej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

Šola Jezusovega Srcá.

Znano je, da so bili mnogi izmed večjih svetnikov, ki so dali svojemu času novo pot in so pojemajoče krščansko življenje na novo čudovito poživili, v šoli samega božjega Odrešenika. Kakor so nekaj preroki stare zaveze gledali božjo voljo v prikaznih in po tem svarili in učili ljudstvo, tako so bili zamaknjeni tudi sv. Pavel, sv. Frančišek Asiški, sv. Ignacij, sv. Katarina Sijenska, sveta Terezija in dr. Ena izmed učenk Jezusovih, katero je Gospod sam izobrazil v svoji šoli za veliko delo, katero ji je namenil, je bila bl. Marija Marjeta Alakok, ki ostane vsem častivcem Srca Jezusovega lep zgled, kaj morajo sami storiti, da bo ta pobožnost pri njih obrodila zaželjeni sad. Kolikokrat se pritožujemo: molim in molim, pa vendar le malo boljši postajam. Zakaj se pri meni ne kaže bogastvo milosti, katero je Jezus obljubil?

Brez dvoma je ena največjih milosti, če Bog komu razodene zaklade svojega Srca. Če tudi da Bog to milost brez našega zasluženja komur hoče, vendar more zahtevati, da se nanjo pripravimo z gorečo molitvijo in z izpolnjenjem pogojev, katere zato zahteva. Kakšno mora biti za ta namen naše srce, nam najboljše kaže bl. Marjeta. Predno ji je Jezus naročil, naj vpelje pobožnost češčenja presvete Srca v sv. Cerkví, je morala imeti sama to pobožnost, in predno se je ta pobožnost v njej razvila, je morala sama čistiti svoje srce. Sam božji Odrešenik jo je vzgojil in jo v raznih prikaznih podučil, kaj od nje želi. Ti predpogoji razodenja in razširjanja pobožnosti so za nas šola popolnosti. Ni nam sicer mo-

goče posnemati v vsem zgleda svetnice, pot nam je pa vendar dana, po kateri moremo priti do večje pobožnosti in do večjih milosti vedno odprtega Srca. Ravno tega pa najbolj potrebujemo. — C. Noldin je iz življenja in iz vseh razodenj bl. Marjete posnel tri zahteve, ki so potrebne za pravo pobožnost Srca Jezusovega, ki so: 1. čisto srce brez greha, 2. zaničevanje posvetnega, 3. ljubezen do križa. Poglejmo danes te zahteve na bl. Marjeti.

1. Vedno je želela imeti čisto vest in biti brez greha. Že kot otrok se je bala Boga z najmanjšo rečjo razžaliti. Če je bila včasih kaj jezna in nagla, je bilo zadosti, če so jo starši opomnili, da to žali Boga. S studom greha je bila že pri otroku združena ljubezen do deviške čistosti, kar se tudi danes povsod kaže. „Vedno“, pravi, „so mi prihajale na misel besede, katere sem morala izgovarjati, ne da bi razumela njih pomen: Tebi, o Bog, posvetim svojo čistost; Tebi obljubim devištvo.“ Vedno jo je nekaj vleklo v samoto. Saj v hrupni družbi, naj bo tudi poštena, ne more nedolžnost obstati, če je srce preveč nanjo navezano. — Kakor vsakemu človeku na svetu, je Bog tudi njej poslal izkušnje. Sicer ni nikdar zašla na napačna pota, vendar je prejšna pobožnost pojemala in gorečnost omrznila. Postala je samoljubna in k napuhu nagnjena; posvetne zabave in družčine so bile vzrok, da je bila vedno bolj lahkomišljena in raztresena. Toda Gospod je ni pozabil; na poseben način jo je pripeljal nazaj k prvotni gorečnosti. Družčina in zabava sta ji omrzeli vsled notranjih opominov vesti. Huda bolezen ji je vzela veselje do svetnega

veselja; posebne domače težave so jo potrdile v dobrem, h kateremu se je zopet obrnila. To malo in kratko zmoto je celo življenje objokovala. Pri vsakem opominu nanjo se je spomnila svoje nevrednosti pred Bogom in prelivala grenke solze pokore. Čistost srca, združena in pomnožena s solzami pokore, dá duši posebno vrednost in dopadenje pred Bogom in ga takorekoč prisili, da nam izkaže svoje usmiljenje. Za nas je ta pogled v življenje svetnice zelo važen. Kaže nam, da so bili tudi svetniki pravi ljudje v slabosti rojeni in ne ona vzvišena bitja brez človeških nepopolnosti, kakor si jih radi mislimo. Slabi so bili rojeni kakor mi, toda vojskovali so se zoper meso, svet in satana in s pomočjo božje milosti so zmagali. Ta pot je tudi nam vedno odprta.

Ko je bila v samostanu, se ji je Gospod večkrat prikazal. Bala se je tem bolj, da bi ga ne razžalila s svojimi grehi. Še je imela slabosti. Njena pobožnost se je pa lepo pokazala. Vsako najmanjšo napako je rada pripoznala, britko obžalovala, skesano spovedala in prav resno skušala sebe poboljšati. — Ko bi tudi mi imeli nekaj te volje vse resnične napake pripoznati, obžalovati in vselej resno voljo se poboljšati, kako daleč bi že lahko prišli na poti popolnosti! — Ko enkrat ni prav naravnost povedala svojih misli, ji je rekel Gospod: „Vedi, da sem svet in učenik svetosti. Sam sem čist in madeža ne morem trpeti; zato moraš biti priprostega srca in imeti vselej čist namen; ne trpim najmanjše neodkritosrčnosti.“ — Posebno jo je Gospod svaril, naj se varuje v molitvi pred Najsvetejšim vsake raztresenosti ali nespoštljivega obnašanja, naj pazi na čisti namen brez zvijače ali samoljubja pri vseh delih, ker delati je treba vedno v prvi vrsti iz ljubezni do Boga, naj ima veliko ponižnosti in ljubezni, naj se iznebi vsakega videza kake nepokorščine ali notranje nevolje zoper ukaze višjih. Vsako tako napako je Gospod sam kaznoval. — Poglej malo sam sebe v luči te božje volje! — S tem stanovitim prizadevanjem zoper svoje meso in kri je Marjeta na poti popolnosti prišla tako daleč, da je bila pripravljena raje trpeti najhujše bolečine, kot storiti najmanjši prostovoljni greh.

2. Razen čiste vesti je zahteval Gospod od Marjete zaničevanje vsega posvetnega. Naše srce je navezano na svet in svetno. Prirojena nam je želja po prijetnem mirnem življenju, hrepenimo po razvedrilu in časnih zabavah, želimo si priznanja in ljubezni pri bližnjih. Marjeta ni bila brez teh slabosti, ki sicer niso grešne same na sebi, vendar so lahko vir raznim grehom in navadno ovirajo delovanje milosti božje. Ker je imela oznanovati in razširjati bogastvo Srca Jezusovega, se je morala očistiti teh pomankljivosti, da bi postala vredna biti apostol Srca Jezusovega. Učil jo je zopet sam Odrašenik. Kar je pričakoval Bog od nje, je jasno spoznala že pri prvem obhajilu. „To obhajilo“ piše sama „je razlito nad otročjim veseljem in zabavo, katere sem popred prav željno iskala, tako grenkost, da nisem imela več dopadenja nad njimi. Če sem se hotela s tovaršicami malo poigrati, sem precej čutila, da me je nekaj strani, v samoto vleklo; nisem imela miru, dokler nisem tega glasu poslušala.“ — Od takrat jo je vodil Bog polagano do popolne ločitve od vseh posvetnih reči. Mnogo notranjih bojev, mnogo truda in prizadevanja je bilo treba, da je bila zadnja posvetna vez iz srca odstranjena. — Že zgoraj sem omenil, kako je postala v mladosti posvetna. Po posebni božji milosti in domačih težavah, v katerih je živela, je bila te napake ozdravljena. Njena mati ni mogla sama zmagati vse teže gospodinjstva in je morala vzeti dve dekli, ki sta se kmalo vsega tako polastili, da so mati in otroci bili skoro popolnoma tujci v lastni hiši. To priložnost je porabil Bog, da je Marjeto bolj ločil od sveta. „Otroci“ pravi Marjeta, nismo smeli ničesar reči, niti kaj storiti brez dovoljenja dekel. Vse nam je bilo zaprto. Če sem hotela k maši, sem si morala obleko izposoditi. Težko sem čutila to breme. Toda vdala sem se tako, da še ven nisem šla brez dovoljenja matere in obeh poslov. Vse moje želje in veselje je bilo pred najsvetejšim Zakramentom, kjer edino sem tolažbe iskala in našla. Ker sem bila daleč od vaške cerkve, nisem smela k maši brez dovoljenja. Večkrat se je primerilo, da mi je ena dovolila, druga prepovedala. Moji želji, ko bi tako rada šla k maši, so pod-

tikali razne slabe namene. Bežala sem takrat v najbolj skriti kot vrta ali hiše, tam jokala in izlila pred Bogom svoje srce. Na vrtu sem ostala včasih celi dan, ne da bi kaj zavžila ali pila. Revni sosedeje so mi iz usmiljenja dali nekoliko mleka ali sadja. Ko sem se v strahu in trepetu zopet vrnila kot hudodelka v hišo, se je kreg doma na novo začel. Ljubše bi mi bilo beračit od hiše do hiše, kakor tako živeti. Po noči sem pred nogami Križanega molila in jokala. — Ravno s temi težavami je pa Bog ločil Marjetino srce od posvetne ljubezni in jo je sabo združil. Dolgo je trpelo, predno je bila ta vez razrešena. — Že v samostanu je imela posebno zaupanje do ene sosester, ki je bila tudi res pobožna in zglédna redovnica. Učeniki popolnosti grajajo tako prijateljstvo, ker se srce in naše zmožnosti preveč Bogu odtegujejo. Odrešenik ji je očital to prijateljstvo in zahteval, naj ga opusti. Ta zapoved ji je bila najtežja, saj ni imela nobenega družega več na svetu. Tri mesce se je vojskovala, predno je mogla položiti tudi ta dar na oltar svoje gorečnosti. Šele ko ji je Odrešenik rekel, da razdeli vsako človeško prijateljstvo srce in mu odtegne del ljubezni, ko ji je celo grozil, da jo drugače popolno zapusti, se je čutila zadostil močno raztrgati zadnje vezi sveta in mesa. Zdaj je polagoma res umrla svetu in vsemu posvetnemu. Spolnila je, kar ji je rekel Odrešenik na dan obhajila pred njeno redovno obljubo: Živi z naprej moje življenje . . ., živi, kakor bi ne živela, da le jaz v tebi živim. Na telo in telesno ne misli drugače, kakor bi ga ne bilo. Vse tvoje moči in tvoji čuti naj bodo v meni pokopani. Bodi mutasta, slepa in gluha za vse posvetno. Imej le eno željo: meni dopasti, ker le to mora biti vsa tvoja sreča." Marjeta je podpisala posvečenje s svojo krvjo in se podpisala: „Sestra Marija Marjeta, m r t v a z a s v e t.“

3. Tretja stopnica, po kateri je Marjeta plišla do Srca Jezusovega, je bila ljubezen do križa in bridkosti. Vse duše svojih prijateljev, katere je Bog namenil za velika dela v svoji Cerkvi in v kraljestvu milosti, je napolnil s to čudovito ljubeznijo. To so bile one junaške duše svetnikov, ki so neizmerno

trpele in delale, okusile vse grenkosti življenja, pa vendar niso omagovale v boju in niso prosile Boga, naj jim odvzame križ in trpljenje, temveč molile: „Trpeti ali umreti, ne umreti Gospod ampak trpeti.“ Kakor bi hotele reči: „Kaj mi je življenje brez dela, brez trpljenja in vojske na svetu! V križu postanem Tebi podoben.“ „Kaj se bojiš križa“, pravi Kempčan „v križu je varnost, v križu zmaga, v križu prava popolnost.“ Te vodilne misli je imela tudi bl. Marjeta.

Omenil sem že, koliko je morala doma skozi več let prestati. Da je mogla vse prenašati, je imela, kakor sama piše, vedno pred očmi Jezusa Križanega ali Jezusa, kako je stal — glejte človek! — pred Judi, ali kako nese težki križ na Kalvarijo. Te misli so ji vzbudile toliko ljubezen in željo Jezusu podobna postati, da je vse bridkosti rada prenašala, četudi jih je čutila. Ko je prejela zakrament sv. birmе, je imela še večje želje za Jezusa trpeti. Potrdil jo je v teh mislih Odrešenik, ko ji je rekel: „Pomisli, da je Bog, kateremu hočeš služiti, križan Bog; postati mu moraš podobna in se odreči vsemu veselju življenja.“ Zdaj je bila Marjeta pripravljena trpeti brez vsake tolažbe in priznanja pri ljudeh, da bi bolj Križanemu podobna postala. Tudi njej se je primerilo, kar je znano iz življenja sv. Katarine Sijenske: Gospod se ji je prikazal. V eni roki je imel polno podobo srečnega življenja, miru ter notranje in zunanje tolažbe. Zdravje je bilo, zraven pa čast in spoštovanje in vse, kar prija človeku. — V drugi roki je imel podobo nizkega revnega življenja, polno dušnih in telesnih bridkosti, križanega v vsakovrstnem trpljenju, ponižanju in zaničevanju. Ko ji je pokazal obe podobi, pravi: „Izvoli tisto, ki ti boljše ugaja.“ — Kako naglo bi mi segli po mirnem srečnem življenju, kako bi strepetali, pred križi, kateri bi prišli na nas! — Marijeta poklekne k Jezusu in pravi: „Moj Gospod, hočem le tebe in kar ti zame izvoliš.“ Ko jo je še silil, je zopet rekla: „Voli ti zame, moj Bog, kar je bolj v tvojo čast, brez ozira na mojo korist in voljo.“ — Izročil mi je podobo revnega življenja in rekel: „Glej, kaj sem zate izvolil in kaj mi najbolj dopada, da izpolniš.“ —

„Vzela sem podobo križa in zatajevanja in poljubila roko, katera mi jo je dala, četudi je trepetalo moje telo“.

Z bridkostmi je bilo res napolnjeno z naprej njeno življenje. Bolezen je sledila boleznim; v šestih letih je bila komaj pet mesecev za silo zdrava. — Hujši kakor telesne so

jeta do dna izpiti. Ko je morala od domačih poslov toliko prestat, si je na vso moč prizadevala, jima vedno kaj dobrega storiti in le dobro o njih govoriti. „Gespod ni pripustil, da bi se kdaj pritoževala ali imela nevoljo proti onim ljudem.“ Njene predstojnice ji niso zaupale. S najstrožjimi pripomočki so se ho-

dušne bolečine. Če katerega, ki vedno le najboljše želi, se trudi in dela, pa ga drugi ne razumejo, ga preganjajo in sovražijo in mu podtikajo slabe namene; če se to celo godi pri onih, kjer je kdo pričakoval varstva, pomoči in ljubezni, je to ena izmed najhujših bolečin na svetu. Tudi ta kelih je morala Mar-

tele prepričati, če je njena pobožnost resnična. Ker so se predstojnice vedno menjavale, se je njeno trpljenje vedno ponavljalo. Bog je prepustil, da je bila njegova služabnica skoro vedno zaničevana na svetu. Dali so jo za pomočnico strežnici bolnikov, ki je bila prav živahna in hitra in se vedno

pritoževala nad počasno in leno Marjeto, ki je vse napravila z veliko resnobo, četudi bolj počasi. Njena vedna molitev, stroga pokora in natančno izpolnovanje pravil se je mnogim zdela le svojeglavnost in neka posebnost. Čez vse to se ni nikdar z najmanjšo besedo pri-

tožila. Rekla je: „Ljudje me boljše poznajo, kakor poznam sama sebe“. —

Tako je Marjeta pripravljala Jezusu pot v svoje srce. Pojdi in tudi ti tako stori! O lju-bezen križa, kaj moreš ti storiti pri slabem človeku!

A. Oblak.

Marijine družbe na katoliškem shodu na Dunaju.

(Piše urednik; konec).

Kajne, dobro se še spominjate, kaj sem vam v prvi številki povedal lepega in imenitnega o marijanskem shodu na Dunaju. Najprej sta govorila dva odlična in učena svetna gospoda, eden ravnatelj, drug profesor na vseučilišču in dvorni svetnik.

Zdaj so prišli na vrsto krajši govori in pozdravi.

Prvi je pričel P a t e r A b e l, znani ljubljenec krščanskih Dunajčanov. On zmirom kakšno šaljivo, prav podomače, po dunajsko pove, zato ga tako radi poslušajo. Pozdravil je vnanje družbe v imenu dunajskih. Govoril je še o tem in onem v svojem šaljivem tonu, o razvoju dunajskih družb, koliko so pripomogle, da se je Dunaj zopet pokristjanil, o volitvah, pri katerih naj družabniki krepko pomagajo, o dobroti, katero naj goje, in še enkrat zahvalil cesarske visokosti, ki si niso pod svojo čast šteli, med nas priti in Marijo počastiti.

Drugi je pozdravil g r o f S y l v a - T a r o u c a v svojem lastnem imenu kot komisar katol. shoda in kot star Marijin družabnik. Ta mož je eden najodličnejših in najbogatejših članov avstrijskega plemstva. Vidite, fantje kranjski, taki možje so v Marijini družbi, se ne sramujejo imenovati se „Marijini otroci!“ Kaj boste rekli nato? — Let mora imeti Sylva-

Tarouca kakih 45; v družbo je bil sprejet še kot dijak in gojenec jezuitskega zavoda v Kalksburgu, kjer je bil P. Abel njegov profesor. V sedanjih težkih časih — je dejal v svojem govoru — hočemo Marijini otroci zaščitnico naše Avstrije (Marijo) klicati, svojo vero očitno izpoznavati in postaviti močan nasip zoper hudobne nakane naših sovražnikov — kot garda katoliške armade.

Zdaj je nastopil zastopnik p o l j s k i h družb, mladi vitez K o r o p t a iz L v o v a (Galicija). Prve stavke je spregovoril v poljskem jeziku, nadaljeval pa nemško. Od jutranje zore vshajajočega solca prostosti v Rusiji — te misli je razvijal — pričakujejo tudi katoliški Poljaki boljše bodočnosti. Današnje krasno zborovanje opravičuje veselo nado, da se bo posrečilo, javno življenje v duhu Cerkve preosnovati.

Za njim je poprijel besedo jezuitski provincijal P. A n t o n F o r s t n e r in je v daljšem govoru razpravljal pomen, dolžnosti in cilje Marijinih družb.

Zadnji vseh je govoril zastopnik Marijinih družb nemškega cesarstva, nemški državni poslanec N i k o l a j R a c k e. Ta je mož že nekoliko bolj v letih, mož katoliški ne samo po imenu in političnem prepričanju, ampak po srcu in duši. Govoril je tako lepo o Ma-

riji, da sem sam pri sebi vskliknil: Tako govori katoliški mož! H koncu je v pristrčnih besedah pozival navzoče, naj ponove ob nogah Marijinih obljubo zvestobe; potem bo nad katoliško Avstrijo solnce zopet v vsem žaru zabliskalo.

Seveda so vsi govorniki želi zaslužno pohvalo; najbolj pa je vnel poslušavce ravno zadnji govornik iz Nemčije. — Morda katerega teh govorov še pozneje v celoti prinesemo.

Kot predzadnji med govorniki pa sem bil poklican na govornico jaz, ki sem se bil za to naprej oglasil, meneč po pravici, da kjer so zbrane Marijine družbe avstrijske, je vendar pravično in spodobno, da se predstavijo tudi slovenske, katerih organizacija prepleta vso našo deželo, kakor nobene druge. — Ker ste bile pa na shodu zastopane vse vé Marijine družbe slovenske, zlasti one ljubljanske škofije, zato imate pravico vedeti, kako se je to zgodilo. Iz tega razloga naj sledi nagovor v celoti:

Vaše cesarske Visokosti!

Nadškofja in škofja Milost!

Predragi in precenjeni družabniki!

V imenu 360 Marijinih družb ljubljanske škofije prinašam velečislanim družabnikom iz vseh dežela avstrijskih najpristrčneje pozdrave. (Ta stavek sem povedal slovensko in ga ponovil ter nadaljeval nemško).

V škofiji ljubljanski štejem zdaj 360 kongregacij z nad 30.000 udi. — Sadove teh kongregacij hočem nakratko povzeti v besede, s katerimi jih je lanski drugi shod voditelj sam zaznamoval:

Kljub temu, da kongregacije obstoje šele kratek čas in kljub vsem težavam, s katerimi so se imele boriti, so rodile vendar vidno velike in lepe sadove. Po kongregacijah je nastal nov rod, ki je veselje duhovčini, upanje in ponos župnijam. Po kongregacijah je zrasel krščanski pogum in strah pred ljudmi se umaknil. Mladina je duhovniku dostopna postala. Dobila je večje veselje do bogoljubnega življenja; pomnožila sta se molitev in prejemanje sv. zakramentov, cerkveni prazniki in prireditve se slovesnejše obhajajo. To pa vpliva kolikortoliko tudi na

druge in jih vabi k dobremu. Versko življenje se je pri nas visoko dvignilo.

Zasluga, da se je toliko kongregacij ustanovilo in za vse, kar se po njih dobrega stori, gre v prvi vrsti našemu resnično apostolskemu, neutrudnemu in nezlomnemu (unermüdtlich und unverwüdtlich) knezoškofu dr. Jegliču, čegar geslo se glasi: Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!

Da pa polno resnico govorim, moram priznati, da smo v prvi gorečnosti morda, nekoliko predaleč šli in „dobrega preveč“ storili. — Zato naše prizadevanje zdaj gre na to, da v prvem ognju morda storjene napake popravimo, pravega marijanskega duha v kongregacijah poglobimo in življenje ponotranjimo. V ta namen smo imeli že dva shoda voditeljev in jima bodo še drugi sledili.

V imenu teh kongregacij torej pozdravljam častite družabnike najsrčneje! Če nas tudi ločita dežela in jezik, nas vendar prešinja isti marijanski duh in nas druži v eno veliko Marijino družino. — Naj bi se ta duh v nas še učvrstil, naj bi se ta družina še dalje množila, naj bi objemala vse loge avstrijske, — da se bomo vsi katoličani zedinili, naše malenkostne prepire na stran položili in se vzdignili h krepkemu odporu zoper naše skupne sovražnike!

Ne morem pa skleniti teh besedi, da bi končno ne izrazil svojega veselja, svojega strmenja nad današnjim shodom. Priznati moram, da sem bil presenečen nad tem vresnici sijajnim zborovanjem. Pri takih razmerah lahko po pravici govorimo o marijanskem Dunaju. Vi Dunajčani nam dajete vzvišen zgled krščanskega mišljenja in življenja. Če je v prestolnem mestu tako, potem je že čas, da se tudi mi v provinciji (na deželi) vzdramimo iz zaspčnosti (Schlafhaube wegwerfen). Bog blagoslovi in ohrani cesarsko mesto v tem duhu!

Tedaj pa vsklikam h koncu še enkrat iz polnega srca z našim škofom: Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji! (Te besede slovensko in potem nemško.) Da, pridite k nam tvoje kraljestvo, — kraljestvo pravice, kraljestvo miru, kraljestvo ljubezni, kraljestvo Srca Jezusovega — po Mariji! — — —

Naj smem dostaviti samo to, da so zborovavci to kratko poročilo o naših družbah sprejeli z velikim zadovoljstvom.

Med posameznimi govori pa so dečki-družabniki, razpostavljeni v ospredju okolu Marijinega kipa, pevali in muzicirali krasno-nežne Marijine pesmi.

Došlo in prebralo se je mnogo brzoglavnih pozdravov, med drugimi od linškega

škofa, ki že naprej pozdravlja enak shod, ki se ima prihodnje leto v Lincu vršiti. — Dunajski škof Marschall je k sklepu podelil zbranim svoj blagoslov.

Jaz pa sem šel s shoda s sklepom, da moramo tudi v Ljubijani z našimi družbami kmalu kaj takega napraviti.

Ni marala za Marijino družbo.

Neki katehet (pa ne iz slovenske domovine) piše: Imel sem pridno in nedolžno učenko, a žal, ostala je taka sama do 15. leta. Bila je že kandidatinja za Marijino družbo. Naenkrat pa jo prime lahkomišelnost in deklica odide na Dunaj. Kmalu je usahnilo vse, kar je rastle dobrega v njenem srcu, pozabila je na molitev, nedeljo, petek, Veliko noč, kmalu je zamrla tudi njena nedolžnost. „Prečastiti, imam že ženina“, mi je pisala — 17 let stara — „jaz sem si že ustvarila svojo srečo.“ A ni se dolgo veselila svoje sreče. Čez 5 me-

secev dobim drugo pismo: „Prosim, prečastiti, pomagajte mi ubogi revici. Pismo, ki ga Vam pišem, je namočeno s solzami kesanja. Ne morem Vam povedati, kako sem nesrečna! Večkrat si mislim končati življenje. Oh, zakaj nisem Vas poslušala!“

Koliko bridkosti je napravila nesrečnica s svojim življenjem sebi, koliko žalosti svojim staršem in sorodnikom! Če bi bila vstopila v Marijino družbo, bi se kaj takega gotovo ne bilo zgodilo.

Nedolžnim srcem.

Kako si lep, sneženi prt,
po širni zemlji razprostrt;
ko solnce v tebe se ozira,
ko žarkov snopič v te se vpira,
zazdi se mi,
da tisoč biserov blesti
na tvoji se gladini;
in kamor poleti oko,
povsod so dijamanti krasni,
povsod kristali čisti, jasni,
na vsaki veji lučic sto:
Res, krasno delo božjih rok!
kako si velik Stvarnik — Bog!
Zamislim se in v duši moji
ob mislih teh mi slika vstaja,
podoba lepa kot iz raja:
nedolžno, čisto zrem srce.
Ta prt, ki tukaj se razgrinja,
nedolžne duše me spominja;

o čistosti pripoveduje,
in lilije mi v duhu snuje.
Če tako lep je zimski prt,
ko solnca žar je v njega vpert,
kako se pač srce blesti,
če Solnce večno ga obseva,
kako nedolžnost zažari,
če Bog jo z milostjo ogreva!
Zato, nedolžnost, hiti tja
pred tabernakelj, pred oltar,
glej, tam v bližini Jezusa,
tam te obseva božji žar,
tam siplje Jezus v dušo tvojo
kristale božje, milost svojo,
in z biseri te obdari.
Nedolžnost, vsepovsod žariš,
a svit najlepši te obdaja,
kedar pred Jezusom klečiš,
če z njim se tvoja duša spaja.

S. Elizabeta.

Sklepi za novo leto.

V knjigo tvojega življenja je zapisal angel varih novo letnico: 1906. Koliko listov bo še napisal, ni znano nikomur. Vsakdo pa želi, da bi ne prišlo na te liste nič slabega, da bi se takrat, ko bo smrtni angel zapisal v knjigo „Amen“, glasila sodba večnega Sodnika: „N. N. gre v nebese.“ Da bo torej v knjigi tvojega življenja zapisanega veliko dobrega, da bo tvoj odgovor pred sodnikom lahek, zato napravi takoj v začetku leta nekaj trdnih sklepov, ki jih pa moraš seveda izvrševati. Nekaj takih sklepov sem dobil v neki knjigi in tu ti jih podajam. Skleni torej: 1. V novem letu naj ne mine noben dan brez molitve. Moli zjutraj in zvečer, moli pred jedjo in po jedi, zraven pa misli, da je molitev pogovor z Bogom! To bo prav lahko spolnovati. 2. Noben dan naj ne mine brez dobrega namena: Vse v čast božjo!

Koliko se trudi ubogi delavec, kako se ubija nikdar ugnani kmet; a kako žalostno je, ko ga šlišimo pri delu preklinjati! Na tako delo Bog ne da svojega blagoslova. 3. Noben dan naj ne mine brez zatajevanja samega sebe. To je pa pretežko, mi pravite. Saj ni res: samo začeti je težko. Namesto da greš v soboto zvečer v slabo družbo, pojdi domu, namesto da se v nedeljo valjaš po cestnih jarkih, ostani doma pri svoji družini! Le poskusi, bo že šlo! 4. Noben dan naj ne mine brez dobrega sklepa, varovati se greha. Malo dobre volje, pa bo tudi šlo. Tako poskusi živeti skozi celo leto 1906, in če ti je božja previdnost odločila daljše življenje, vstrajaj pri teh sklepih še dalje. Tvoja dela bodo zapisana z zlatimi črkami v knjigi življenja in ko bo prišla uru ločitve, takrat se gotovo ne boš kesal, da si tako ravnal!

Zadnje sveto obhajilo.

(Zgodba.)

Na vznožju strmih Pirenej leži ob morju sloveče francosko morsko kopališče. Tam se čuje od zgodnje pomladi pa do pozne jeseni dan na dan vesela godba. In ljudje, lepo oblečeni, se sprehajajo po obrežju, kakor da bi bili vedni prazniki. Ogledujejo in občudujejo ti ljudje morje, ki se mirno z valovi igra in ki je tako lepo višnjevo kakor čisto in jasno nebo nad njimi; potem pa se ozre njih oko gor na nebotične vršace pirenejskega pogorja, z večnim snegom pokrite, ali pa v temnozeleni jelkine gozdove doli pod njimi. In tedaj opazijo tudi obširno poslopje, postavljeno na skaloviti strmini nad morjem, in poprašujejo se: „Kaka stavba pa bo to?“

Večina ne ve odgovoriti. Semintja se pa že kdo dobi, ki ve povedati, da je ona stavba na skali jezuitski samostan.

„Aha!“ izustijo tedaj malomarno gospe in gospodje v lepih oblekah, se sprehajajo dalje

ter si pripovedujejo najnovejše dogodke, ki so jih čitali v novinah; zakaj s samostani nimajo radi opravka taki ljudje. Včasih pa se vendar pripeti, da kak radoveden letoviščar nameri korak na te strmine. In ko je že zgoraj, si ogleda še samostan. In potem pripoveduje drugim gostom, ki so sicer ravno tako radovedni kot on, le veliko bolj komot in pa — leni, da ni gori na skalinah nič posebnega, prav čisto nič, — edino ena reč je zanimiva. „Veste, v samostanski vsprejemnici visi mnogo črnih tabel, in na njih so zapisana z zlatimi črkami imena vseh gojencev, ki so se vzgajali v tem samostanu. In zdaj pa uganite, na katero ime sem tamkaj tudi naletel?“

Zdaj so ugibali gospodje in gospe vse vprek, a ko le niso mogli povedati pravega imena, jim reče ta: „Alojzij (Louis) Guilbert.“

Večina tega ni mogla vrjeti. In rekli so: „To je nemogoče, naravnost nemogoče! Bo-

gotájec, ki kaže v svojih spisih tako sovraštvo do cerkve in njenih služabnikov, pač ni bil pri jezuitih vzgojen!"

In smejali so se na ves glas, da se je mož tako hudo zmotil.

Alojzij Guilbert, ki je zdaj seveda že zdavno mrtev, je znan francoski pisatelj, in sicer tistih eden, ki so svojim bralcem le slabe reči nudili in ki niso hoteli o Bogu in večnosti ničesar vedeti. Toda dasi je bil tak bogotajec, je vendarle blestelo njegovo ime v zlatih črkah na črni tablici v samostanski sprejemnici. In prav zaradi tega so se tujci, ki so obiskali samostan, čudili, in nekateri so celo govorili s trdimi besedami: „On zapeljuje narod. Tisoče pokvarjenih src ima na vesti. Njegov konec ne bo dober.“

Častiti gospodje patri niso bili čisto tega mnenja. „Alojzij Guilbert je bil naš najboljši učenec, marljiv, talent in odkritosrčen“, so navadno rekli. „In božje usmiljenje je veliko. Mi molimo vsak dan zanjga.“

Neki sivolás, napol gluh pater se je še najbolj zavzemal za Guilberta. Zaradi starosti temu starčku že niso nalagali več dela v šoli ali dušnem pastirstvu; in tako je presedel po ure in ure ob oknu svoje celice, in njegove oči so zrle tja doli na valovito morje, njegova duša pa se je vzdigala pred prestol Najvišjega in češčenamarija se je vrstila za češčenamarijo. V svojih starikavih, tresočih se rokah je držal molek. Navadno je bil tih in v sé zamišljen; če je slišal, da padajo trde besede čez Alojzija Guilberta, tedaj je stopil po konci in govoril:

„Jaz ga poznam, ljudje božji, zakaj jaz sem ga pripravljaj in učil za prvo sveto obhajilo. O, nikdar ne bom pozabil, kako je čestokrat sam klečal v tihi noči pred Najsvetejšim, in da je ubozemu bolnemu sošolcu svoje zadnje prihranjene novce podelil. In potem na dan sv. obhajila! Jaz sem menil, da gledam v obličje angeljevo, tako pobožno se je bil približal angeljski mizi. Ne, Alojzij Guilbert ne bo slabega konca storil; hudobni svet ga je zapeljal, toda naš ljubi usmiljeni Zveličar ga ne bo zapustil.“ — Tako je govoril sivolasi, častitljivi pater ter molil dalje za svojega ljubljenca, o katerem je govoril svet, da je že izgubljen.

Junija mesca, ko so dehtele vrtnice tako prijetno v samostanskem vrtu kakor tudi doli ob morju, so si šepetali in pravili ljudje v kopališču veliko novico, da je došel mednje tudi Alojzij Guilbert. Zdravniki so odredili, da mora iti v morsko kopališče, ako hoče biti zopet zdrav. Njegovo zdravje je bilo namreč od dela in morda tudi vsled nerednega življenja skoro uničeno. Vsak izmed njih gotovo je želel videti priljubljenega pisatelja, toda on je živel v samotni hišici ob morju in se ni brigal za nobenega.

Alojzij Guilbert je vedel, da mora umreti. Pred kratkim je bruhal kri, in če se to še enkrat ponovi, ve, da bo po njem. Čisto zapuščen, brez prijateljev in sorodnikov, je bival v tem razkošnem kopališču. O Bogu ni maral ničesar vedeti, ljudje pa mu niso mogli nič več pomagati. Zato je bil žalosten in potr. In v tej žalosti je večkrat pogledaval gori na samostansko zidovje, kjer je preživel tako srečno mlada leta. In neko hrepenenje se ga je pollašalo, hrepenenje, da bi še enkrat videl one prostore, kjer je preživel svojo mladost, da bi še enkrat pogledal v obličje patrom, ki so ga poučevali in vzgajali. In menil je, da mora še enkrat gor na pečine, v samostan. Toda spomnil se je, da mu je pot zaprta v samostan, da si jo je sam zaprl, in zdaj ne sme več pred obličje častitih patrov. Sramoval bi se stopiti pred nje, zlasti pred patra, vpricho katerega je na dan prvega sv. obhajila tako slovesno obljubil vero v trojedinega Boga. Obljubo, ki jo je tedaj storil, je prelomil; zato si zdaj ni upal potrkati na samostanska vrata . . .

Toda hrepenenje po samostanskih prebivavcih mu je raslo, raslo v njegovem srcu, in naposled ni imel več miru ne obstanka, moral je k njim . . . Neko jutro si naroči nosilnico, zakaj za hojo je bil že preslab, in se da prinesiti gor k samostanu. „Spoznali me tako ali tako ne bodo“, si misli ter pozvoni. Vrtar naglo odpre duri in pojasni tujemu gospodu, da obhajajo v samostanu slavnost sv. Alojzija, katerega dne pristopijo samostanski gojenci, kakor je stara navada, prvič k svetemu obhajilu.

Alojzij Guilbert se misli vrniti, toda naenkrat začuti velike slabosti. Vrtar, to videč,

ga preprijazno povabi v samostan. Guilbert se vda in gre v sprejemnico. Tam se zgrudi zmučen do smrti na bližnji stol. Vrtar mu prinese okrepčila. Zdaj se zamisli bolnik. Na črni tabli zagleda svoje ime, zapisano z zlatimi črkami. „Dobri patri niso izbrisali mojega imena, dasi sem se jim izkazal takó slabega učenca“, si reče natihoma ter si obriše solzo, ki mu je zaigrala v očeh.

Iz kapele so veličastno zabučale orglje. Domislil se je, da so tudi tedaj tako slovesno donele, ko je on nedolžen pristopil prvokrat k angeljski mizi. Neko hrepenenje ga je vleklo v kapelo. Gre tedaj tja, težko sopeč, in sede v zadnjo klop. Moral je videti še enkrat veliki oltar, pred katerim je okusil največjo srečo na svetu. Bogotajec je spoznal, da ni bil nikdar v življenju tako srečen, kot tedaj.

Zdaj razgleda dečke, ki so radostnih obrazov molili vero. Milo se mu stori pri srcu. O, ko ki mogel tudi on tako verno moliti!.. Mučno je vzdihnil. Oh, on ne more več tako moliti, takó iz srca, kakor ti srečni otroci!... On ne nosi svojega Boga v srcu, on ga je pregнал iz njega, ga zatajil, zaničeval...

Zdaj stopi na prižnico stari sivolasi pater Martin, tisti, ki je tudi Guilberta pripravljal za prvo sveto obhajilo. Sicer so zdaj poučevali za prvo sveto obhajilo mlajši patri, toda pridigoval je pa na ta dan le vedno še on sam, to so mu morali pustiti. In govoril je tako lepo in tako prisrčno in tako prepričevalno o sreči prvega svetega obhajila, da so se ljudje po cerkvi solzili, prvoobhajanci pred oltarjem pa so polni žive vere in goreče ljubezni do Najsvetejšega podarjali in zopet podarjali Bogu svoje srce. In solzice, ki so zapolzele po njih nedolžnih, vedrih licih, te solzice so glasno klicale: „Da, da, vse življenje ostanemo zvesti Bogu! Nikdar se ne bomo ločili od njega, ki pride danes kraljevat v naša srca! In nikdo se naj ne predrzne nas odtrgati od njega, ki je naša ljubezen in naše vse na svetu, in kteremu prisegamo danes zvestobo na vse večne čase!“

Guilbert je sedel ves zamišljen v zadnji klopi. Videl je srečo prvoobhajancev, ki je žarela z njih radostnih obrazov. In živo mu je stopil pred oči oni presrečni dan, ko je stal tudi on ves srečen v vrsti tam pred oltarjem ter željno pričakoval trenutka, da že skoro pride kralj vseh kraljev prebivat v njegovo srce. Kako je bil tedaj srečen! Ah, da bi mogel še kedaj tako srečen biti! In danes? Ah! Zgubljeno je vse!

Slavnostni govornik, častiti starček pater Martin izusti zdaj koncem pridige te-le znamenite besede, ki so ubogega Guilberta popolnoma zbegale: „Kdor prejme prvokrat vredno sveto obhajilo, ta sme upati, da ga Bog ne zapusti, ampak mu da milost, da ga prejme tudi zadnjikrat v življenju vredno.“ Te besede je govoril častiti pater s tresočim glasom in tako živo in tako odločno, da so si nehote stavili poslušalci vprašanje: Bo-li moje zadnje obhajilo vredno, me bo-li pripeljala zadnja popotnica v srečno večnost?“

Zdaj je nastal šum v cerkvi. Neki tuj gospod se je onesvestil, usmiljene roke so ga nesle iz cerkve.

Stari pater Martin, ki je ravno končal svoj govor, je hitel k tujcu. „Moj Bog, Alojzij Guilbert, ti si tukaj!“ vsklikuje, ko pogleda tujcu v obraz. „Ti si, da, ti si! Jaz sem vedel, da se še povrneš.“ . . .

* * *

Alojzij Guilbert je še tisti dan prejel sv. zakramente. Milost božja ga je prignala gor k dobrim patrom, ki so ga spravili zopet z Bogom. Iz rok svojega starega učitelja, sivolasega pnta Martina je prejel zadnje sveto obhajilo. In to sveto obhajilo je prejel vredno, kakor prvokrat; zakaj veliki grešnik Guilbert je po milosti prvega vrednega svetega obhajila in po molitvi postal velik spokornik. V nekaj dneh je umrl. Dobri patri so ga pokopali doli na pokopališču in na njegov nagrobni spomenik zapisali lepe besede:

„Božje usmiljenje traja vekomaj!“

Dobri pastir. (Slikal Murillo.)

Pravila Marijine družbe nekdanj in sedaj.

(Dalje.)

Iz evangelija nam je znana zgodba o peterih pametnih in peterih nespametnih devicah, ki so zamudile in zaspale ženina. Marijina družba zbira vse pametne device — mladeniče in dekleta, in jih vodi po Mariji k Jezusu. Družbena pravila ohranijo udeležence in delavne, da se ne polenijo in ne postanejo v dušnem oziru zaspanci in zaspanke, kot onih pet nespametnih devic. Družbena pravila neprenehoma kličejo Marijinim otrokom: „Vaše ledje naj bo opasano, in imejte goreče svetilnice v svojih rokah“ (Luk 12). Ni dosti imeti samo ledja opasana, t. j. biti samo devica, treba je skrbeti tudi za gorečo svetilnico. „Goreče svetilnice držimo v rokah“, pravi sv. papež Gregor, „če dajemo z dobrimi deli svojim bližnjim dobre in svetle zglede.“ Družbena pravila so za družbenike „svetilnica njihovim nogam in luč na njihovem potu“ proti nebesom (Ps. 118). Luč je pa treba v rokah držati, da človeku sveti na poti; ne bilo bi zadosti, da bi si jo obesil na hrbet. Tako tudi vam, ljubi Marijini otroci, vsa ta pravila ne bi nič koristila, če jih ne poznate in večkrat znova ne prebirate in premišlujete. Vsak družbenik bi imel pravila noč in dan imeti pred očmi, kakor lepo pravi kralj David: „Srečen človek, ki ne hodi v zbor hudobnežev in ne postaja na poti grešnikov, marveč ima veselje v postavi Gospodovi in njegovo postavo premišljuje noč in dan.“ (Ps. 1.)

Da bi družbena pravila imeli vsi družbeniki kot svetlo luč pred očmi in jih premišljevali, zato vam tudi danes še nekaj povem o prvotnih pravilih Marijine družbe.

4. Vseh postav ali pravil je bilo sedemnajst. Četrta je velevala naj se udje vsako nedeljo in praznik zbero v družbeni kapeli k poldrugemu uro trajajočemu shodu. Pri tem dolgem shodu pa niso le govora poslušali, ampak so imeli tudi kako pobožno berilo, so skupno molili, so se z duhovnimi pogovori vadili v duhovnem življenju

in opravljali razne druge pobožne vaje, kakor jim jih je določil duhovni voditelj. Nato so šli skupno k sv. maši, oziroma k sv. obhajilu; po sv. obhajilu so vsaj četrt ure ustno ali notranje molili. — Da bi zdaj imeli shod vsako nedeljo in praznik, je le v kakem mestu mogoče. Dandanes shodi tudi niso več tako dolgi. Toda vendar imejte shode za dan milosti. Mislite si, da kjer so Marijini otroci v Marijinem imenu zbrani, tam tudi Marije ne manjka med njimi. Na dan shoda prejmejo udje popolni odpustek, če prejmo sv. zakramente. Naj bi se jih torej vselej, čeprav ta dan ni skupnega obhajila, prav veliko udeležilo, gotovo pa vsi tisti in tiste, ki so prejeli sv. zakramentov že za kak teden predolgo odložili. Naj ta dan več molijo, ter počaste zlasti najsvetejši Zakrament vsaj za četrt ure. (Če nimajo odločene kako druge nedelje za češčenje. Pri nas imamo zdaj cele ure češčenja, katerih se gotovo udeležujejo družbeniki in to odvaga češčenje v prvotni družbi, četudi ni ravno na dan shoda. Morda je boljše: eno nedeljo shod, drugo molitev, da se lepo porazdeli in ni preveč naenkrat. Op. ur.).

O da bi vsi družbeniki s tako gorečnostjo prihajali k shodom, kakor se bere od nekega mladeniča na Nemškem! Obhajali so v njegovem domačem kraju na dan sv. Jožefa glavni družbeni praznik. Malo poprej je moral oditi začasno k vojakom. S silno težkim srcem se je ločil, češ, da se ne bo mogel udeležiti slovesnega shoda. „Če bom le prost“, je dejal pred odhodom, „gotovo pridem, pa naj bi imel hoditi noč in dan“. — Res je bil prost. Vsede se takoj na brzdovlak ter se odpelje proti domu. Toda 3 in pol ure je bilo še peš hoda do doma. Vso to pot je prehodil, ali boljše rečeno, preletel v dveh urah, in je prišel ves poten v cerkev ravno med slovesno službo božjo, da je mogel biti še pri skupnem obhajilu. Kako veselje za njegove tovariše, kolika tolažba za njegove dobre starše, ki so od veselja jokali nad toliko go-

rečnostjo svojega sina. Kako lep zgled ljubezni do družbe!

5. Popoldne so imeli zopet nekak shod. Šli so najprvo v akademijo, kjer so se vadili v učenosti, takoj na to pa k družbenim pobožnim vajam, k litanijam in drugim molitvam. Celó ob delavnikih so se vsak večer sešli, da so skupno opravili litanije in druge molitve. — Tudi dandanes družbe ne smejo pozabiti napredka v učenosti, zato naj se zvesto udeležijo pridig in krščanskih nauk, uče naj se pa tudi pridno katekizma. Sramota bi bila, če bi Marijini otroci znali malo katekizma! Odlikujejo naj se tudi kot udje izobraževalnega društva, kjer ga imajo!

6. Šesto pravilo je določevalo med drugimi, kako naj se udje med saboj pogovarjajo o duhovnih rečeh. Take pogovore so imeli skupno. Če se posvetnjaki ne sramujejo imeti brezbožnih in grdih pogovorov, ali naj bi se Marijin družbenik sramoval pogovarjati o Mariji in njeni službi? Ko so nekega družbenika vprašali, kakšen razloček je med dobrim katoliškim kristjanom, ki ni v Marijini družbi, in med dobrim družbenikom, je odgovoril: „Družbenik je vedno z Materjo skupaj. Od nikoder ne pride sam, ampak vselej z Materjo. Nikamor ne gre, da bi ga Marija ne spremljala. Ničesar ne bere, česar Marija ne potrdi. Če ni priden se vstopi za Mater, da ga ona pri Zveličarju zagovarja. Zmeraj je ob strani Matere! Seveda tudi rad o Materi govori, ker: česar je polno srce, rado iz ust gre!“

7. K sv. maši so hodili vsak dan, ker so imeli blizu. Po spovednikovem navodilu

so razen društvenih molitev zjutraj in zvečer opravljali tudi razne druge pobožnosti vsak sam zase. Saj so imeli vedno pred očmi veliki namen: doseči kolikor mogoče visoko stopinjo krščanske popolnosti. Vadili so se tudi v notranji ali premišljevalni molitvi in v prostovoljnem pogostnem obhajilu.

8. Da so se bolj zavedali, da so služabniki Marijini, so vsak dan opravili Marijine dnevnice, kakor jih molijo duhovniki, ali pa rožni venec, (kar jim je spovednik nasvetoval,) določene večje praznike skupno. O vseh svetih so molili duhovno opravilo za rajnike.

9. Če je kak družbenik zbolel, morali so ga obiskati ter moliti zanj vsaki dan tri očenaše in češčena Marije, dokler je bil bolan.

10. Če je umrl, so šli vsi udje za pogrebom. Opravili so za pokojnega tudi duhovno opravilo za umrle, bodisi skupno, bodisi vsak sam zase. Skozi osem dni so molili za rajnika vsak dan psalm „Iz globočine“, in opravila se je zanj ena sv. maša pri družbenem (privilegiranem) oltarju, med katero so pričujoči molili sv. rožni venec. Pri prvi priliki so darovali za njegovo dušo eno sv. obhajilo. — Človek ko to bere, nehote zdihne: „Glejte, kako so se ljubili!“ Saj tudi ni moglo drugače biti! Ker so ljubili Jezusa in Marijo, so imeli tudi med seboj pravo krščansko ljubezen kot bratje in sestre, kot učenci Jezusovi in otroci Marijini. Prava ljubezen premaga smrt, je močnejša kot smrt!

Dota.

V času predpusta se veliko govori o dotah. Vsak ženin hoče večinoma dobiti nevesto z veliko doto. To barantanje z dotami je kar naravnost sramotno, poniževalno za žensko, če se ceni le po doti.

Koliko skrbi in truda, da se pripravi hčeri primerna dota, kakor jo svet zahteva. Tak otrok, za katerega so starši tako pridno skr-

beli, bi moral pač celo življenje hvaležen biti očetu in materi. Mnogo deklet se potika po svetu radi zanikrnosti staršev, mnogo otrok z žalostjo zre, da bi se jim lahko boljše godilo, če bi oče ne bil pijanec, zapravljevec. Prav res je, kar govori apostol: „Kdor za svoje ne skrbi, je hujši od nevernika.“

Srečni otroci, če tudi zapuščeni od staršev, Boga niso zapustili, ker tudi Bog jih ne zapusti. Videli smo večkrat zapravljivcev sinove, ki so bili pridni in varčni; dobri ljudje imajo sočutje ž njimi. Pri dotah je mnogo neumne baharije. „Naj se le veliko zapiše, da se prej spravi od hiše“ — si misli marsikateri lahkomišljen gospodar, pa nič ne prevdari, kako se s tem uničuje domačija. Dom zleze v dolgove, mladi gospodar se križa ž njimi, da nima ene mirne ure v življenju.

Pri dotah se tudi veliko laže in slepari, kar je samo na sebi pregrešno, vobče pa jako neumno! Kako naj vlada v zakonu zastopnost, če se že izpočetka hoče druga zakonska polovica opehariti? O svet sleparski! Nekje je prišla dokaj premožna nevesta na oglede. Hiša je bila zanemarjena; štela se je kmetija, pa še volov niso imeli. Kaj so naredili? Od sosedovih so jih prignali v hlev, da so se mogli pobahati s tujim blagom.

Pri marsikateri hiši z lakomnostjo in skopostjo zdrgnejo skupaj obilno tisočakov in tudi otroci gredo bogati od hiše, pa tudi s to mislijo, da je denar edino dobro na svetu. „Še to noč bo Gospod tirjal tvojo dušo“ — je o priliki govoril naš Zveličar, — „in kar imaš, čegavo bo?!“ Največje bogastvo je posečujoča milost.

Z veliko skopostjo ali celo krivično pridobljena dota nikjer nič ne zaleže! Taka dota je piškava.

Še eno reč pozabijo večkrat starši: menijo namreč, da samo bala in dota kaj plačata, druge stvari pa nič! Toda pametna glava, pridne roke, blago, pobožno srce, — to je dota več vredna kot cekini v skrinji. Rajni župnik Pintar v Preddvoru je rekel: „Dota se izmota, štor pa ostane!“

Denar je potreben in dobra reč, a slabo vzgojen človek ga še rabiti ne zna.

Povem tu en zgled:

V sredi velike fare je bilo lepo premoženje: krasna, prostorna hiša, z velikim hlevom, z dolgim vezanim kozolcem. Gospodinja je mati vdova, ki je imela nekaj sinov, a hčere nobene. Sinovom je mati puščala preveč prostosti za razne mladeniške razposajenosti. Izročila je dom najstarejšemu sinu. Nevesta je prinesla k hiši 6000 gld. Bila je omikana, celo na citre je znala igrati, in svoj čas je po „čitalnicah“ igrala. Vse je imela, samo verskega duha premalo; vse je znala, samo gospodinjiti ne.

Zato je šlo vse narobe pri hiši; kmalu se je pokazal žalosten razdor. Mladi mož, ves obupan se zateče k očetovskemu domačemu župniku, da mu potoži svoje gorjé. Med drugim pravi: „Kako se bo pri nas godilo! Naša mati, namesto da bi nas udarili, če smo kaj naredili, so nas pa kleli!“

Izpolnjevalo se je nad hišo: „Očetov blagoslov zida otrokom hiše, materina kletev pa jih do tal podira.“ Dom je že zdavna prodan in gre iz rok v roke.

Drugače pa nam je povedal drug mož, slovenski rojak, ki ima sedaj na Štajerskem ob ogrski meji velik mlin, kjer se mu dokaj dobro godi. Oče mu je bil bajtar, pa je zgodaj umrl, in hiša je bila prodana. Ostala je sama mati, gostačka z otroci. Ko so otroci odrasli, so šli po službah; mati je ostala doma, kjer je skromno živela in — molila. Ni ga bilo skoro dneva, da bi ne bila pri sv. maši. Najstarejši sin je dobil službo v Kranju, odkoder se je pozneje preselil na Štajersko. S pametnim vedenjem si je pridobil zaupanje in kosec kruha. Svojo ubogo mater je primerno podpiral. Nedavno je mati umrla; potrt je pohitel sin na materin grob. „Dote“, — je rekel — „mi niso dali; a dali so mi dobro vzgojo in molili so zame, veliko molili, da mi je Bog dal srečo, in s tem sem zadovoljen!“

J. Mikš.

Tolažbo daje mi sladko.

Za srečo dirjal sem okrog,
iskal sem kraja brez nadlog,
prehobil trge in vasi,
a vse zaman, tu sreče ni.
Nastopim gladko, belo cesto,
hitim v bogato, krasno mesto,
razkošja tu obilno zrem,
palače v zlatu se bleste.
Molče se vprašam kakor nem,
se li nasiti tu srce? —
Zdaj vidim gnečo pred seboj:
sprevod pomika se odtod
in moli: „Bog ji daj pokoj!“
Ob krsti joka trop sirot,
ki spremlja drago mamó

k počitku v temno jamo.
Zaman iskal bi tukaj sreče,
tu je trpljenje samo,
tu smrt puščice meče! —
Hitim iz mesta ves potr, z
menoj pa gre spomin na smrt.
Ko v duhu gledam te prikazni,
se moja duša predružači,
spomin na večnost jo ojači,
da z blede smrtjo se — sprijazni.
Zdaj smrt preišljam le kot vrata,
skoz ktera sije zarja zlata;
lahko zdaj svetu dam slovo,
ker smrt tolaži me sladko.

Br. Gervazij.

Težka zmaga.

Pobožna mati je pravila svojim otrokom o izpreobrnjenju grešnikov in jim je svetovala, da naj vsakdo daruje ljubemu Jezusu kak majhen dar za izpreobrnjenje grešnikov. Eden njenih otrok sklene dati vse igrače revežem zato, da bi prišli grešniki nazaj k Jezusu. Že se je veselila mati blagega srca svoje ljubljenske, kar pride ta k njej in ji jecljaje govori: „Mama, moja . . . moja . . . muciko iz gumija . . . imam tako rada . . . Ali si jo smem obdržati?“ „Gotovo, draga maja, gotovo“, odgovarja mati, saj nisi ničesar dolžna dati; če pa kdo vendar da to, kar ima najraje, to dobrega Jezusa prav posebno gane in veliko bolj pomaga ubogim grešnikom.“ Deklica je

bila v zadregi. Slednjič globoko vzdihne in pravi; Mama, muciko si bom obdržala, ker jo imam tako rada.“ „Kakor sama hočeš“, odgovarja mati.

Cel dan potem je bila deklica globoko zamišljena; tudi igra je ni mogla razveseliti. Prišel je večer. Molili so večerno molitev. Po molitvi stopi otrok tiho k materi, poda ji v roke svojo muciko in pravi: „Na, vzemite jo, mama, vseeno jo dam, da bo dobri Jezus izpreobrnil grešnike“.

Starši! Ali tudi vi vsajate v nežna srca vaših otrok tako lepe čednosti premagovanja in požrtvovalnosti kakor ta mati? Kako dragocen tak dar iz rok malega otroka!

Za naše fante.

Lepo pismo štajerskega mladeniča.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! vekomaj amen. Tako upam, da mi boste odgovorili, dragi slovenski mladeniči. To je moj najvese-

lejši pozdrav, ki ga vam pošiljam po „Bogoljubu.“ Tudi vi dragi mladeniči poprimite se čvrsto tega krščanskega pozdrava in ne bode

se vam treba bati, da bi zašli na kriva pota. Kateri mladenič ljubi Jezusa in njegovo presveto Srce, ta tudi nosi na svojem jeziku ta prelepi pozdrav.

Še ni dolgo tega, kar sem šel z božjega pota od Marije jeruzalemske na Trškem Vrhu pri Krapini na Hrvaškem.¹⁾ Po poti domov sem srečal vrle hrvaške mladeniče, katerih me je vsak pozdravil, bodisi mal al velik z lepim krščanskim pozdravom. Hvaljen Isus i Marija! Od veselja mi je solza zaigrala v očesu pri teh prizorih in radostno sem odzdravljajal: „Na vekov veke!“ To so vam mladeniči, naši bratje Hrvatje — korenjaki, ne pa šleve; kako stopajo čvrsto pod zastavo Kristusovo. Tudi moja iskrena želja je dragi moji bratje v Kristusu, slovenski mladeniči, da se tudi mi poprimemo bolj korajžno tega krščanskega pozdrava. Naj nam bodo hrvaški mladeniči pri tem za zgled. Posnemajmo jih! Kadarkoli bomo srečali tega ali onega, prijatelja ali neprijatelja, vsakega pozdravimo s tem pozdravom. Oh, dragi mladeniči v Kristusu, kako vas bode ljubi Jezus vesel in z obilnimi dobrotami obdaroval! Ni se treba bati, da bi vas zapustilo ono presveto Srce, ki je za vas kakor za mene do zadnje kapljice svojo presveto kri prelilo; samo vi njega ne zapustite! Le urno, dragi mladeniči, vsi brez vse izjeme stopimo pod zastavo presvetega Srca Jezusovega! Dobro vem po spisih Bogoljubovih, da ste častivci Marijini in tako upam, da ste tudi obenem častivci presv. Jezusovega Srca. Kdor Marijo ljubi, tudi Jezusa ljubi. Zatajujmo se in pojdemo vsi po Mariji k Jezusu! Zasl-

¹⁾ Spomin te božje poti želim objaviti.

dujmo Jezusa na njegovem potu, ki nas tako lepo vabi in kliče za seboj: Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ in hodi za menoj!

Oh, mladeniči dragi, primite vsak za svoj križ in urno za Jezusom! To sicer za mladeniča ni lahko, ker mu vsakovrstne strasti delajo oviro. Zato je pa treba zatajevanja, kakor pravi Kristus pri evangelistu Matevžu. Brzdajmo svoje strasti in pustimo nečimerni svet! Jezus in Marija sta naša, mi pa njegovi. Zato pa stopimo vsi mladeniči, kolikor nas je, pod zastavo Jezusa in Marije, tam bomo varni pred nečimernim svetom in hudim duhom! Pod zastavo Srca Jezusovega je čisto lahko stopiti brez vse težave, samo treba je, da se človek vpiše v bratovščino presv. Srca ali v družbo vednega češčenja in izpolnjuje njena vodila, ki pa niso bogve kako težavna.

Dobro vem, da vaši častiti dušni pastirji vas bodo prav radi sprejemali in vpisavali ali dali vpisati, da tako postanete mladi vojščaki pod zastavo našega gospoda Jezusa Kristusa. Vem na Štajerskem za župnijo, kjer so se dali letos o velikonočnem izpraševanju vsi mladeniči vpisati v bratovščino presv. Jezusovega Srca. Naj bi bila ta župnija vam za zgled!

Dragi mladeniči v Kristusu, sprejmite te moje vrstice z veseljem, če sem pa kaj prezrl, prosim odpustite! Imam še veliko vam svetovati in z vami govoriti, pa Bogoljub je majhen in se bojim, da bi gosp. urednika užalil (O, užalil pa nič! Ur.) s predolgim spisom. Zato pa drugikrat še kaj več. Do tedaj pa z Bogom!

Zmagal je! — Kdo? — „Bogoljub.“

Resnična prigodba.

Navada je pač taka, da večkrat zmaga slabo, dobro pa propade; tukaj pa je bilo enkrat ravno narobe.

V neko hišo v naši vasi, kjer je bival že več let najgrši list „Štajerc“, pod imenom ptujška „giftna krota“, ki širi strup sovraštva med slovenskim ljudstvom in negovim nekda-

toliko ljubljanim duhovništvom, je priromal tudi po moji krivdi naš znani „Bogoljub“ na ogled. Priplazil se je tiho v neki kotichek; a kmalu ga je zapazila njegova sovražnica „giftna krota“, ki se je šopirila v tej hiši, kakor da bi bila sama gospodinja, — in ga je začela zbadati.

„Bogoljub“ pa v vsi svoji ponižnosti ni mogel trpeti tega zbadanja, jaz sem mu še pomagal in ga spodbujal.

Začne se torej hud boj med njima. Strašno dolgo časa se rujeta in borita z vso srditostjo; a kar naenkrat pa zgrabi „Bogoljub“ svojega nasprotnika za glavo, vrže ga s tako silo iz hiše, da zgubi vso srčnost in se ves potr splazi nazaj v Ptuj v svojo domačijo, da tam potoži svojemu poveljniku svojo nesrečo.

Poveljnik pa ves jezen pošlje „giftno kroto“ še enkrat v boj in jo zopet navduši za nadaljnje boje; zdaj v vsej svoji navdušenosti pride zopet v to hišo; a ko zagleda „Bogoljuba“, se ga ustraši in zbeži in zopet zaregla v Ptuj svojemu poveljniku, da ne more tam nič več opraviti.

Poveljnik ves besen vrže „giftno kroto“ na cesto; zdaj se torej ta reva v obupnosti splazi na dravski most, da se tamkaj v Dravi potopi. Tako žalosten konec je storila. O, da bi že skoraj vse „giftne krote“ tako storile! Med tem časom se je naš „Bogoljub“ že močno v tej hiši utrdil, postal je gospodar vse hiše.

Ker pa vsak, kateri koga pretepa in tudi tisti, ki ga k temu napeljuje, dobi svojo za-

služeno kazen, zato Vas č. gosp. urednik jaz prosim, ne obsodite me zavoľjo tega na vislice. Vas pa naročniki in čitatelji „Bogoljuba“ prosim molite za me, da me ne bode g. urednik tako hudo obsodil, kajti to bi bila le malo prevelika kazen za to hudobijo.

V pojasnilo tistim, ki se jim dozdeva to nemogoče. To je bilo tako:

V tisto hišo sem jaz posodil „Bogoljuba“ in ta se jim je kmalu zelo prikupil, „Štajerca“ pa so poslali uredniku nazaj. Drugikrat pa je zopet prišel in zopet je moral romati nazaj in od tistega časa se ni več vrnil. Zdaj sem jih pridobil, da sem jim to leto naročil „Bogoljuba“, ki bo zdaj gospodoval čez vso hišo. Mladeniča iz te hiše je „Bogoljub“ pripravil, da je zdaj pristopil v našo Marijino družbo.

Glejte, predragi, koliko vpliva dober časnik na ljudi; zato le širimo posebno mi mladeniči ta naš prelepi list!

Ti pa „Bogoljub“ ostani čvrst in trden v vsakem boju za našo sv. vero in se širi vedno bolj in bolj med slovenskim ljudstvom!

Mladenič z Murskega polja.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

Šolska leta.

„Kaj si otožna, duša moja, in čemu se žalostiš? Zaupaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil.“ Ps. 42, 5.

Ob vseh časih potrebujejo ljudje najbolj dobrih duhovnikov.

Častitljivi župnik arski je dejal nekoč: „Sveti Bernard pravi, da je prišlo k nam vse zveličanje po Mariji. Lahko bi se tudi reklo, da je prišlo vse zveličanje po duhovniku, da, vsaka sreča, vse milosti, vsak nebeški dar. Ako bi ne imeli zakramenta mašniškega posvečenja, bi tudi Zveličarja ne imeli. Kdo ga varuje tam v tabernaklju? Duhovnik. Kdo je sprejel vašo dušo, ko je prišla na svet? Duhovnik. Kdo jo poživlja, da ji da moč za zadnjo pot? Duhovnik. Kdo jo pripravi, da stopi pred Gospoda, da jo zadnjikrat čisto opere v Kristusovi krvi?

Duhovnik, povsod duhovnik. In če je ta duša umrla, kdo jo spet oživi ter ji vrne mir in pokoj? Spet duhovnik. Ne ene dušne dobrote si ne morete misliti, da bi se ne spomnili pri tem na duhovnika.“

Prav posebno je čutila francoska država potrebo po duhovnikih, ko so se začele polegati velike homatije na koncu osemnajstega stoletja. Toliko zvestih duhovnikov so pregnali z dežele ali jih pa pomorili, nevera je predrzno začela gospodariti in verno ljudstvo je zastoj hrepenelo po kruhu življenja.

Tudi mladi Vianej je to čutil in polastila se ga je živa želja stopiti v duhovski stan. „Ako bi postal kdaj duhovnik“, je dejal, „bi želel ljubemu Bogu prav veliko duš pridobiti.“

Gospod Bog, ki je položil to željo dečku v srce, mu je tudi pomagal, da je mogel ta cilj

doseči. Pobožni sosedje so Vianejevim staršem večkrat opomnili: „Vi morate dati svojega sina za duhovnika.“ Toda oče in mati nista hotela skraja nič o tem slišati, ker sta se bala, da ne bosta mogla potrebnih denarjev skupaj spraviti. Ko je pa pobožni župnik Balej iz bližnje fare Ekiji (Ecully) rekel, da bo vse stroške sprejel, kolikor mu bo mogoče, se nista mogla več upirati. Vesel je zapustil mladi Vianej očetovo hišo in se preselil v Ekiji, kjer

Spomenik Knobleharjev v Škocijanu.

je začel svoje učenje pod župnikovim vodstvom; stanovanje pa je dobil pri materinih sorodnikih.

Kateri deček se še ni moral pri učenju boriti s težavami? Pa pri malokaterem dijaku so bile težave tako velike in nepremagljive, kakor pri našem Vianeju. Zakaj vkljub svojemu naporu in neutrudni pridnosti je spočetka tako počasi napredoval, da mu je pošel včasih ves pogum. V takem brezupnem položaju je prosil nekdanj za dovoljenje, da bi smel iti domov. Njegov učitelj pa ga je zelo modro in prijazno zavrnil in dejal: „Čemu siliš domov? Kaj ne bojo mislili tvoji stariši, da je bil ves njih trud

in vsa skrb zastonj; ali te bodo hoteli doma obdržati? Potlej je konec najinih načrtov. Z duhovstvom in reševanjem duš ne bo nič.“ Te besede so nagnile dečka, da je ostal. Podvojil je svojo pridnost in se je še bolj zatekel k molitvi. Da bi zadobil posebno pomoč božjo pri učenju, se je zaobljubil, da bo šel na božjo pot k grobu sv. Frančiška Regiškega. O tem romanju je govoril še po petdesetih letih, ko je dal nekemu romarju miloščino.

„Dati je slajše ko jemati“, je rekel. „Samo enkrat v svojem življenju sem beračil, pa ni šlo dobro. Mislili so, da sem tat in mi niso hoteli dati ne kruha ne prenočišča.“

Bog je uslišal molitev svojega služabnika; zakaj prevelike težave so zdaj izginile. Pa nad Vianeja je imel priti drug, še večji križ. Moral bi bil postati vojak Oktobra meseca leta 1809. Oče mu je kupil namestnika za 300 K. Pa ta je pogodbo razdril in je vrnil Vianeju prejeti denar. Zato je moral naš dijak to stvar sam opraviti. Ko je okreval od bolezni, v katero ga je spravila najbrž razburjenost, se je napotil sredi decembra leta 1809 v mesto k vojakom. Ko je korakal svojo pot žalosten, da bo prisiljen stopiti v drug stan, kakor mu ga je Bog odločil, se mu je naenkrat pridružil neki potnik. Vianej ga ni poznal, a odkritosrčno mu je razodel vzrok svoje žalosti. Tujec ga je osrčeval in mu velel, naj gre z njim. Ko sta šla tako po samotnih poljskih stezah, se je solnce počasi nižalo k zatonu. Vianeja je bolezen jako oslabila, da je komaj mogel dohajati svojega vodnika. Tako je prišla deseta ura, in neznani tovariš obstoji pred samotno kočjo ter prosi z nekoliko drugačnim glasom, da bi prenočili Vianeja, potem pa izgine. Dobri gospodar mu je dal prenočišče, drugi dan pa ga je peljal v sosedno vas Lenoé (Lesnoés) k županu. Ta ga je pomiril zaradi vojaščine ter mu preskrbel pripravno stanovanje pri materi Fejé (Fayot), pobožni vdovi s štirimi otroki. Vianeja so v tej hiši tako prijazno sprejeli, da se je še pozneje z največjim veseljem nanje spominjal. Ko ga je leta 1841 v Aru obiskal neki sin vdove Fayot, mu je dejal: „Če bi mogel dobiti dovoljenje, da smem iti v pokoj, mislim umreti pri vas ali pa v kartuzijanskem samostanu.“

Štirinajst mesecev je moral preživeti proč od doma v vasi Lenoé, pa ta čas je dobro porabil. Večkrat na teden je prejel sv. obhajilo, poučeval je vaško mladino in pomagal pri delu dobri družini, ki ga je tako prijazno sprejela. Tako je preživel prav srečne dneve, a vendar je srčno želel, da bi se smel vrniti domov k svojemu poklicu. Slednjič se mu je ta želja izpolnila; njegov najmlajši brat je namreč stopil prostovoljno v vojsko in zato je dobil naš Janez dovoljenje, da se sme vrniti. Tako je mogel svojo ljubo mater, ki je kmalu potem umrla, videti še živo.

V kratkem času je Vianej toliko dosegel, da so ga sprejeli v malo semenišče v mestu Veriér (Verrières), da bi se učil modroslovja. Meseca julija leta 1813. se je vrnil v Ekijf in se začel učiti bogoslovja pod vodstvom svojega starega učitelja, pobožnega župnika Baleja. Vsled njegovega priporočila so ga sprejeli dve leti pozneje v veliko semenišče, v Lijonu. Tukaj se je pripravljajl za svete blagoslove. To je

storil s tisto sveto gorečnostjo, ki mu jo je moralo dajati navdušenje za duhovski stan. Posebno se je odlikoval 1. z veseljem do molitve, 2. z natančnim izpolnjevanjem zapovedanega molčanja in drugih pravil in 3. s prijaznim vedenjem proti vsem tovarišem. Predno so ga pustili k sv. blagoslovom, je moral prestati še eno skušnjo. Izpraševavci niso vedeli ali ga naj spustijo, zakaj njegovo znanje je bilo še precej pomanjkljivo. A njegova pobožnost je bila tako resnična, da se jim ga ni zdelo prav zavrniti. Tako je prejel 2. julija leta 1814 v Lijonu red subdiakonata, na ravno ta dan je postal v prihodnjem letu diakon in slednjič 9. avgusta leta 1815 je bil posvečen v mestu Grenoblu za duhovnika. Takrat je bil star 29 let. Tako se je res zgodilo, kar je pripovedoval pozneje s temi besedami: „Ko sem se učil, sem bil od trpljenja ves potrt; nič več nisem vedel, kaj naj storim. Tedaj sem slišal neki glas, kakor bi mi kdo šepetil na uho: „Bodi miren, nekega dne boš duhovnik!“

Še enkrat: Slovenci in misijoni.

Slovesna je bila tista ura, ko se Jezus poslovi od apostolov in naroči: „Pojdite in učite vse narode! Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal! In glejte jaz sem z vami vse dni do konca sveta!“ Mat. 28, 19, 20. V teh kratkih besedah da Zveličar sv. Cerkvi oblast in dolžnost njegovo milost oznanjevati vsemu svetu v vseh časih ali

skratka: Odrašenik pošlje apostole na misijone.

Ali se ni sv. Cerkev zavedala te velike svoje dolžnosti do danes?

Povsod in vselej je želela razširiti, vse ljudi učiti Boga spoznavati, mu služiti in se zveličati. — To je tista prelepa stran krščanstva, znamenje prave Jezusove Cerkve, da je za vse ljudi, vse čase in kraje.

In ravno tudi z misijonskim delovanjem in trpljenjem hoče „Bogoljub“ seznaniti slovenski narod. Zakaj zanimanje in zmisel za misijone med nami še spi. Navadno slišimo večkrat: Kaj nas brigajo tuji kraji in ljudstva! Glejmo le na dom in nase! Imamo doma dosti potreb!

Dragi prijatelj, ki si takih misli, prosim te, preberi pazljivo sledeče vrstice.

Misel za misijone je sveta misel Jezusovega Srca. Na kratko pove apostol: Zveličar želi, „da pridejo vsi do spoznanja resnice“. Zato kralj veličastva postane hlapec, daruje svoj čas, zdravje, trpljenje in življenje za zveličanje človeštva. Srčno želi, da ves svet spozna to ljubezen, mu jo plačuje s češčenjem in vrednim prejemanjem tega presvetega Zakramenta. Boli ga, ko vidi, da je še toliko krajev, kjer ga še ne poznajo in ne ljubijo. Ali ne bo skrb tudi vseh prijateljev presv. Srca, zanimati se za narode in kraje, kjer še ni krščanstva, Jezusa, njegove milosti in nauka. Ali ne čutijo vsi dobri učenci s svojim Učenikom?

Ali nismo nadalje otroci sv. Cerkve? Koga ne zanima, kaj trpi njegova dobra mati križem sveta! Vsi smo eno telo v Kristusu Jezusu. „Čutimo s cerkvijo“, ponavljal je večkrat sveti Ignacij iz Lojole, „čutimo kot dobri otroci, s skrbno materjo!“ Kako so ravno tuji kraji in narodi sv. Cerkev pri srcu!

Ustanovila je posebne zavode, da vzgaja misijonarje za apostolske poklice. Vabi vernike, da jih podpirajo z molitvijo in denarno podporo.

Koliko trpi sv. Cerkev ravno pri misijonih! Tam se izpolnjujejo besede Jezusove:

„Na svetu bodete imeli bridkost“. In za vse to delo in trpljenje naše matere bodimo brezbrizni? Ne! Slovenci, dobri katoličani, imejmo srce tudi za misijone!

Ali niso tudi tuji narodi naši bratje in sestre in naši bližnji? Vse je ustvaril Bog Oče, za vse umrl Jezus Kristus in vse želi posvetiti Sv. Duh. In poganska ljudstva potrebujejo naše pomoči. Poglejmo le, koliko jih je še, ki sede v smrtni senci nevednosti in greha. Po najnovejšem štetju živi še v izvirnem grehu približno 1 milijarda, to je tisoč milijonov ljudi.

In glej prijatelj, to so reveži v živi potrebi, bolj vredni usmiljenja kakor vsak telesni siromak. Žive brez Jezusa Kristusa, njegove milosti in naukov v malikovavstvu, praznih verah in vražah. Kakšna rana na človeštvu to poganstvo! Sv. Frančišek Ksaver pregleduje zemljevid in se vselej izjoka: „Gospod, toliko je še nesrečnih rev!“ Ta misel pomagati nesrečnim bratom ga pokliče v misijone. Premišljuje nesrečno poganstvo in to ga tako gane, da se zanj čisto žrtvuje. Prehodi 52 kraljestev in krsti en milijon poganov. — Slovenci smo presrečni, da živimo v krščanstvu. Ali ne bomo čutili z nesrečnimi pogani, zanimali se za njihovo žalostno usodo, pomagali po svojih močeh? Plačujmo Jezusu neskončno dobroto sv. vere s tem, da se brigamo za narode izven edino zveličavne sv. Cerkve!

Poznal sem očeta, ki je pri vsaki molitvi pristavil: „Še en očenaš za nevernike.“ Naj bi ga posnemale vse slovenske hiše! Naj bi se več molilo v ta namen! Molitev za te reveže, to je izraz plemenite krščanske ljubezni do bližnjega.

Podpirajmo jih pa tudi z denarjem! Vsak vinar darovan za razširjenje sv. vere je veliko dobro delo. Saj je delo za zveličanje duš najzaslužnejše. Misijoni so pošta, kjer pošiljamo zemeljske zaklade v nebesa in pridobivamo sebi prijateljev za dan sile. Naj se razširi med nami sv. Detinstvo. Iz vinarjev se nabere tisočaki. Samo med Francozi in Nemci je nabrala omenjena družba preteklo leto čez 3 milijone kron. — Zbudimo se tudi Slovenci po zgledu velikih narodov. Tukaj veljajo besede večne resnice: „Kar ste njim storili, ste meni storili.“

Zanimajmo se za misijone, ker tam spoznavamo tudi lepoto sv. Cerkve. Okrog 10 milijonov katoličanov živi danes po misijonskih krajih. Tam najdemo živo vero prvih krščanskih časov. S svojim brezmadežnim življenjem nas velikokrat osramote. En sam zgled iz indijanske pokrajine v Severni Ameriki! Misijonar opominja svoje vernike na velikonočno spoved. Tu stopi k njemu možak in vpraša: Ali je mogoče, da se kristjan tako spozabi in po sv. krstu še svojega ljubega Boga hudo razžali? Nam ne pride kaj takega

še na misel ne. Po zgledu Jezusa se trudimo noč in dan brezmadežno živeti."

Misijoni nam kažejo lepoto krščanskega usmiljenja. Za najbolj zavržene reveže kakor so gobovi bolniki se zavzema sv. Cerkev. „Ljubezen do Kristusa nas priganja“, tako kliče. Tako dobrodelnost in žrtvovanje po bolnišnicah, sirotišnicah, različnih zavodih za raznovrstno onemoglost, tako ljubezen do reveža zmore le vera Jezusa Kristusa!

Iz prebiranja misijonskih poročil pa tudi vidimo, da je krščanstvo res vera križa. Čudovite žrtve večkrat prenašajo apostoli Jezusovi. Vse naše trpljenje je le senca proti trpljenju misijonarjev. Le pomislimo, taka pota, večkrat lakota in žeja, neznosna vročina in mraz, vsakovrstno pomanjkanje, težave z ljudmi in jeziki, hude bolezni, divje zverine, strupene kače, preganjanja in velikokrat mučeniška smrt! Da ravno po misijonih teče še vedno mučeniška kri prvih krščanskih časov. In ravno v zadnjem preganjanju na Kitajskem najdemo mučence, kakršnih je bilo malo celo v početku sv. Cerkve.

Kako tolažilne so pa tudi novice iz misijonov!

Doma nas žalosti, ko mnogi zapadajo mlačnosti in verski brezbriznosti. Vidimo pa, da prihajajo v naročje sv. Cerkve drugi vrednejši po besedah Zveličarjevih: „Prišli bodo od vzhoda in zahoda in bodo sedeli pri mizi z Abrahamom v nebeškem kraljestvu.“

Kako nas tolaži misel: Nevredni odpadajo in vrednejši prihajajo v večjem številu. Sveta Cerkev je podobna drevesu, ki se vedno znova pomlaja in čisti.

Te vrstice, predragi verni Slovenci, preberite premišljeno in potem ne boste več ugovarjali: „Čemu skrb za misijone?“ Posnemajmo velike narode Francoze in Nemce, kjer se v zadnji koči z veseljem zanimajo za delovanje in trpljenje sv. Cerkve križem sveta. Govori se, da je Francija brezverska. To velja le o nekaterih voditeljih. Res je pa, da v delu in skrbi za misijone stoji na vrhuncu. Nemci se silno gibljejo v tem oziru. Imajo društva shode, predavanja, mnogo listov, ki razširjajo misijonsko misel.

Tudi mi naročimo „Bogoljub“ in radi berimo ravno poročilo o misijonih! Zmisel in zanimanje za tuja poganska ljudstva naj se širi med slovenskim narodom, ki je že dal sv. Cerkvi sloveče misijonarje kakor Baraga, Knoblarja in Pirca in druge. M. S.

Misijoni na katoliškem shodu na Dunaju.

V. avstrijski katoliški shod na Dunaju meseca novembra, o katerem govorimo spredaj pri Marijinih družbah, se je pečal tudi z misijoni, in sicer veliko pečal. Že iz tega razvidimo, kako da se tudi avstrijski Nemci zadnje čase veliko zanimajo za misijone. Na slovenskih katoliških shodih dozdej še nikdar ni padla kaka beseda o misijonih.

Zdi se mi, da bo prav, če vam tudi o tem nakratko sporočim.

Štirikrat se je na katoliškem shodu govorilo in zborovalo o misijonih.

Prvič pri glavnem zborovanju samem je poročevalec misijonov dr. Robert Klimsch več reči, za katere ni bilo mogoče napraviti o vsaki posebnega govora, povzel v

en govor, in med temi so bili tudi misijoni. Priporočal je večje zanimanje in skrb za misijone, ter prebral nazadnje sledeči sklep (resolucijo):

„V. splošni avstrijski katoliški shod priznava misijonsko delovanje med poganskimi narodi za bistveno nalogo katoliške Cerkve, pri kateri ji morajo pomagati vsi katoliški narodi. — V času, ko se je svetovni promet takó razvil in omikani svet takó išče koristi v poganskih deželah, je pa misijonsko delo tem potrebnejše. — Zató katoliški shod priporoča, naj se krepko podpirajo: 1. vsi oni redovi in cerkvene družbe (kongregacije), ki imajo v Avstriji svoja vzgojevališča misijonarjev, 2. vsa ona društva, ki zbirajo darove za misijone,

posebno: a) Leopoldinska ustanova za Severno Ameriko, b) Sveto Detinstvo za Kitajsko in Japonsko, c) Klaverjeva družba za Afriko, d) Marijino društvo za Afriko, e) Društvo Marijinega spočetja za vzhodne dežele."

Drugič je bilo posebno postransko zborovanje za afriške misijone. Udeležilo se ga je nekaj škofov in mnogo drugih udeležencev. Govorili so: P. Ksaverij Pellerin, provincijal reda trinitarcev, o misijonu v Samali-deželi. — Grofica Ledochowska, predstojnica Klaverjeve družbe, o delovanju svoje družbe, ki nabere vsako leto 100.000 kron za Afriko. — P. Lebeau, provincijal oblatov sv. Frančiška Saleškega, o misijonih tega reda v Kaplandu in ob reki Oranje, kjer imajo 3000 katoličanov, 15 mašnikov, 6 katehetov in 18 redovnic. — Jezuit P. Friedrich o Sambesi — misijonu, koder je v prvih treh letih misijonarjenja umrlo 25 duhovnov, pa vendar niso odnehali in danes misijon veselo napreduje. — P. Raffiner, predstojnik misijonske hiše v Milandtu pri Briksenu na Tirolskem, poroča o misijonu Srednje Afrike, pri katerega začetku je bil naš slavní Knoblehar. V 50 letih so kljub ogromnim težavam spravili na dva milijona katoličanov. Kljub temu, da je leta 1883 upornik in krivi prerok Mahdi veliko misijonskega dela pokončal, je danes 10 glavnih in več manjših misijonskih postaj, 30 duhovnikov in 20 lajikov; vsako leto se krsti okolu 3000 zamorcev. — P. Hansen od „družbe božje besede“ iz misijonske hiše Sv. Gabrijela pri Mödlingu (blizu Dunaja) je govoril o misijonu, ki ga ima njegova misijonska družba v deželi Togo. Ondi je zdaj 6 glavnih misijonskih postaj, 26 duhovnikov, 12 lajikov, 14 sestrá, 61 šol in 52 od misijonarjev vzgojenih domačih zamorskih učiteljev in učiteljic. — Končno je pomožni dunajski škof dr. Marschall izpregovoril nekaj bodrilnih besedi in v imenu sv. očeta podelil zbranim apostolski blagoslov.

Tretjič je bil o priliki katoliškega shoda sestanek zastopnikov vseh misijonskih hiš, družb in društev ki delujejo v Avstriji. Zastopani so bili: Društvo Marijinega spočetja, Leopoldinska ustanova,

Sveto Detinstvo, Društvo za razširjanje svete vere, Marijino društvo za Afriko, Klaverjeva družba Misijon trinitarcev, Oblati sv. Frančiška Saleškega, Sinovi Jezusovega Srca iz Milanaša pri Briksenu, Misijonska družba božje besede od Sv. Gabrijela pri Mödlingu, Misijon salvatorijancev, Misijon lazaristov, Misijon jezuitov, Misijoni redemptoristov, Misijonarke Marijine. Glejte, kolika vrsta redov, družb in društev, ki delajo za misijone! Nam Slovencem je vse to skoro popolnoma nepoznano; samo sveto Detinstvo poznamo, Klaverjeva družba nam je po imenu nekoliko znana, duhovnikom je znana Leopoldinska ustanova; vse drugo nam je tuje.

Posvetovali so se vsi ti zastopniki, kaj bi se dalo v Avstriji še kaj več storiti za misijone. Sklenili so, ne ustanoviti v ta namen kakega novega društva ali družbe, marveč vse obstoječe družbe in društva združiti v eno zvezo, ki se imenuje **avstrijska misijonska zveza** in ki naj pospešuje misijonsko delovanje med avstrijskimi katoličani. — Zveza bo delovala tako le:

1. Odbor, kateremu je na čelu dunajski kanonik Anton Schöpflautner, ima vsak mesec (prvi ponedeljek v mesecu) sejo.

2. Vsak mesec naj bo v kateri dunajskih cerkvá ali pa tudi izven Dunaja misijonska pridiga.

3. Izdajajo se misijonski spisi.

4. Napravljajo se misijonska zborovanja.

5. Odpre se (na Dunaju) misijonska pisarna.

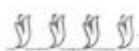
6. Napravi se misijonska zaloga (fond.)

7. Vsak mesec se objavljajo zvezna poročila v vseh katoliških listih po Avstriji.

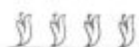
Kaj ne, veliko lepih sklepov! Že zdaj so avstrijski Nemci, kakor razvidno iz mnogoštevilnih imen, precej storili za misijone; odslej se bo, kakor kaže, začelo še živahnejše zanimanje in delovanje. Naš Slovencev pa mora biti skrb, da bomo tudi mi kaj deležni tega veselega gibanja v prid misijonom.

To je bilo tretje misijonsko zborovanje.

Četrtrič pa je bilo po končanem katoliškem shodu veliko zborovanje v misijonski hiši „božje besede“ pri Sv. Gabrijelu v Mödlingu pri Dunaju. O tem prihodnjič.

Razgled po Cerkvi.

A) Po svetu.

Blaženi P. Štefan Pongracz. Dne 15. januarja t. l. je sv. oče Pij X. proglasil blaženim jezuitske patre Marka Krizinija, Melhiorja Grodeckyja in Štefana Pongracz-a. Zadnji je za nas tembolj znamenit, ker je l. 1607. deloval v Ljubljani kot učitelj na takratnem jezuitskem gimnaziju. V svojem poznejšem delovanju v Kašavu je bil s svojima zgoraj imenovanima tovarišema od Rakoczyjeve kalvinske armade ujet ter za sv. katoliško vero umorjen.

Obrekovalci jezuitov so dobili spet brco. Končana je pravda za onih 4000 K, ki jih je razpisal Dasbach kot nagrado onemu, ki dokaže, da uči le en jezuit v svojih delih geslo: „Namen posvečuje sredstva.“ Hoensbroech je hotel zaslužiti onih 4000 K, a dokaz se mu je ponesrečil. To je izreklo sodišče prvih dveh inštantc. Proti tem razzodbam se je Hoensbroech pritožil na civilni senat najvišjega sodišča. A pritožbo je malo pred obravnavo umaknil, ker je prišel do prepričanja, da je tudi ta pot brezuspešna.

Framasoni na Italijanskem so tudi izdali bojni klic za ločitev Cerkve od države. Toda za enkrat še nimajo dosti upanja, kajti širijo se vesti, da se bosta popolnoma sporazumela papež in laška vlada. Tudi v tem, ker bo italijanska vlada prevzela varstvo katoličanov na vzhodu, ima Cerkev neko zagotovilo, da se ne bo uganjala proticerkvena politika. Znano je tudi, da se zmerni liberalci bližajo katoličanom. Vse to bôde framasone, ki so že jeli besneti. Razposlali so na vse lože oklic, ki zahteva boj zoper Cerkev, zatiranje redov, odpravo verske šole itd.

Francija. S 1. januarjem je stopila v veljavo postava, po kateri je konkordat popolnoma razveljavljen. Vsled tega ne dobé več ne škofje, ne mašniki plačil iz državne blagajne. Po zakonu se

država tudi ne sme več umešavati v imenovanje škofov. Papež bo v kratkem sam imenoval nove škofove za izpraznjena mesta, da se bodo mogli udeležiti zborovanja, ki ga bodo imeli v Parizu vsi francoski škofje, da se dogovoré o zadevah sv. Cerkve na Francoskem.

V Kongo državi so napadli domačini misijonsko postajo Quago. Ubit je en misijonar in 8 veroučiteljev. Domačini so jih pojedli.

Vedno novo izzivanje francoskih katoličanov. Ravnatelj državnega premoženja je ukazal svojim uradnikom, naj pri zapisovanju cerkvenega premoženja odpró tudi tabernaklje, če bo treba. Škofje so izdali okrožnico, ki odločno ugovarja takemu početju. Finančni minister Merlon se je bajé ustrašil ter izjavil, da ne bodo žalili verskega čuta katoličanov.

Glede plesa je odredila koroška deželna vlada, da znašaj pristojbina za plesno dovoljenje na deželi 10—100 K. Za koleke pa je treba plačati 4 K. Občinskemu odboru pa se daje pravica, da v kakem posebnem slučaju sme prepovedati ples.

Oslpela na plesu. V New Yorku je bila božične praznike velika veselica s plesom v velikem in lepem lokalu, kjer se je bilo sešlo mnogo gostov. Kraljica plesa, lepa miss Ana Schraub, pa je zakričala naenkrat in padla na tla. Ko so jo spravili k zavesti, je vprašala navzoče, zakaj je vse tako temno. „Svetlo je, vse luči goré“, so ji odgovorili. Dekle jih ni videlo, bilo je slepo.

Katoliški metropolit na Ruskem je postal škof F. r. S y m o n, ki biva v Rimu, ker je moral pobegniti svoj čas iz Odese. S svojim odločnim nastopom za pravice katoličanov se je bil zameril vladi; hoteli so ga vtekniti v zapor. Ni kazalo drugega, kakor popustiti službo in bežati v Rim, kjer so pač dobro poznali vnemo gorečega škofa.

Sv. oče ga je potem poslal v Ameriko, da je uredil ondi cerkvene zadeve Poljakov. Nato je obhodil Rusko-Poljsko ter poročal papežu o uspehih katoličanov. Zdaj pa so se na Ruskem razmere izpremenile, poverili so mu čast in oblast ruskega metropolita.

Volitve na Angleškem. Tudi na Angleškem so se oglasili škofje, ko so bile razpisane volitve za parlament. Pred vsem so povdarjali v skupnem pastirskem listu *krščanska vzgoja mladine*, ki se mora državni zbor zanjo zavzeti. Stavili so kandidatom tele pogoje: „Ali boste, če vas izvolimo, nasprotovali zakonom, ki ž njimi hočejo nekateri zatrei pravice katoliških staršev? Ali se boste trudili, da se zakonito zajamči, da se bodo katoliški otroci v šolah vzgojevali po katoliških načelih?“

Kakor čujemo, je zmagala demokratiška stranka, ki se bori za prostost verstva, proti onim konservativcem ki branijo razkolno cerkev; pri zmagujoči stranki so torej tudi katoličani in Irci.

Zbor kardinalov šteje zdaj 63 članov. Med njimi je 36 Italijanov in 27 Inozemcev. Najstarejši je kardinal in nadškof pariški Richard, ki je dosegel 86. leto, najmlajši je državni tajnik Merry del Val, rodom Španec, ki še ni prekoračil 40. leta. Nekaj kardinalov je redovnikov. Po enega zastopnika imajo jezuiti, frančiškani, kapucini, benediktinci, avguštinci, karmeličani; dva imajo oratorijanci.

Inomost. Nekaj bogoslovcev je napravilo izlet na planine, kjer jih je plaz podsul. Rešili so vse razen enega.

B) Po domovini.

Molitev iz šole hočejo odpraviti. Mestni zastop v Lincu je, ustrezajoč želji lutrovskega pastora, sklenil, naj se na šoli v Šartenu, ki jo slučajno obiskuje par luteranskih otrok, odpravi katoliška molitev. Deželni šolski svet je temu pritrdil, dasi imajo luterani svojo šolo. — Katoliško ljudstvo je bilo vsled tega silno razdraženo in užaljeno. Ko je učitelj dotični odlok prebral, so klicali: „Mi se ne damo poluteraniti; pa odstranite protestantske otroke!“ Imel je dotični gospod dosti truda, da je otroke pomiril, ki so nato prav krepko in nevstrašeno molili „očenaš“. Starši so jim zapovedali, naj molijo tudi zanaprej običajne molitve, ter so se sami hodili prepričavati,

če bi se otrokom zabranjevalo moliti. — Oblast bo ta neumestni in krivični odlok morala preklicati. Dne 21. t. m. je bil vsled tega sijajen protestni shod v Welsu.

Romanje v Lurd. Avstrijski lurški odbor priredi 7. maja tretji splošni avstrijski romarski izlet na božjo pot v Lurd. Tisti, ki se hočejo pridružiti, se zglašajo pri Štefanu Bolla, Dunaj, IV./2, Trappelgasse 5. Udeleženci bodo rabili 14 dni.

Zatiralci vesti in svobode. Veliko razburjenje vlada med kristjani v Sarajevu, ker je nadškof dr. Stadler obsojen na 500 kron globe zaradi pokrščenja nekega mahomedanca. Nadškof protestira proti obsodbi ter izjavlja, da ne plača globe niti se ne pritoži, ker ne priznava, da bi bila vlada opravičena izrekatih obsodbo v strogo cerkveni zadevi, ki se tiče vesti; zakaj ni je sile, ki bi mu mogla braniti, da bi ne vsprejel v katoliško Cerkev tistega, ki sam to želi. Vsa bosenska duhovščina je ene misli z nadpastirjem.

Protidvobojna liga. Še vedno ni odpravljen barbarski dvoboj. Ta grdi ostanek divje neotesanosti je še vedno razširjen med malopridnimi dijaki, ki menijo, da jih starši zato pošiljajo na visoke šole, da denar zapravljajo ter uganjajo nevarne in prepovedane burke.

Veselo znamenje pa je, da se je ustanovila na Dunaju dijaška protidvobojna liga (društvo), ki šteje že čez 100 članov in ima nalogo, da posreduje v razporih in častnih zadevah.

Umrli je č. g. M. Pintar, bivši župnik na Trati in Št. Gotardu. Bil je v začasnem pokoju v Leonišču.

Za provincijala jezuitskega reda v avstro-ogrski provinciji je imenovan č. g. P. Fr. Schwärzler, ki je to častno službo že enkrat opravljal.

Premeščen je č. g. J. Homböck iz Pliberka na Krkovo pri Trbižu. Pliberški Slovenci bodo delavnega gospoda pogrešali; na njegovo mesto pride č. g. J. Lenasi, kapelan v Šmihelu. Prestavljen je č. g. Teul kot provizor v Kokov.

V pokoj je stopil č. g. Putnar, župnik pri Novištifti pri Gornjem gradu; v začasni pokoj pa č. g. A. Postružnik, kaplan pri sv. Križu blizu Ljutomera.

Samomor zaradi zob. V Trstu se je zastropila 22-letna modistinja Olga Ban; nesrečnica se je bala, da ne bi izgubila vseh zob.

V duhovnika posvečen v 69. letu. V Kolinu na Češkem je bil posvečen nedavno v duhovnika 69 let stari Vinko Krahe. Ta je šel v bogoslovje takoj, ko je dovršil maturo, a je tekom časa obolel na očeh in ga ni bilo mogoče posvetiti v duhovnika. Zato si je izbral svetni poklic, se oženil in imel troje otrok. V zadnjem času mu je pa umrla žena in vdovec je želel na vsak način postati svečenik. Njegov nadškof mu je izprosil pri papežu v Rimu dovoljenje in 69-letni vdovec je postal duhovnik. Njegov sin je uradnik, ena hči je učiteljica, drugo ima pri sebi, da vodi gospodinjstvo.

Maribor. V stolni cerkvi smo imeli tri dni pred Božičem izpostavljeno presv. Rešnje Telo. Vsak dan so bile tri pridige. Cerkev je bila prav dobro obiskovana. Posebno Marijina družba se je častno izkazala. Dekleta v Marijini družbi so splošno pridna, le nekaj jih spi dušne smrti. Priporočamo jih v molitev.

Iz Šenčurja pri Kranju. Na sv. Treh kraljev dan smo vpeljali pri nas prenovljeno Društvo treznosti. Povabili smo v ta namen gospoda župnika zapoškega, ki nam je ta in drugi dan, v nedeljo z živo besedo opisoval žalostne in strašne posledice pijančevanja in vabil v družbo. Nekaj se jih je že vpisalo, drugih še pričakujemo. Vemo, boj bo težak. Nekateri ne slišijo radi, da bi se o tem govorilo in pridigovalo. Pa je potrebno! Zakaj ta strast razjeda in uničuje ljudstvo. Če ne bomo dosegli namena nankrat, bomo pa polagoma. Ampak začeti se mora povsod!

Št. Vid pri Zatičini. Tudi v naših težavnih razmerah polagoma napredujemo v dobrem. Vsako nedeljo in vsak praznik imamo urno molitev; zakramente še dosti pridno prejemamo. V Marijini družbi je vedno čvrsteje krščansko življenje. — Nebeški vrtnar je zopet utrgal eno cvetko z Marijine gredice, da jo ljubeznivo dene na svoje srce. To je bila pobožna in potrpežljiva Ana Kutnar. K grobu smo umrlo tovarišico spremile s svečami in ob grobu smo zapele par pesmic v slovo.

Polzela. (Štaj.) Preteklo leto smo imeli v Mar. družbi mnogo veselja. Pri petih slovesnih

vsprejemih je bilo 25 deklet na novo sprejetih. Slovesno smo zlasti praznovali praznik Brezmadežnega Spočetja. Tedaj smo imele pridigo, slovesno mašo s skupnim sv. obhajilom med popevanjem družbenih pesmi.

Šmihel pri Novem mestu. Marijine hčere se prav prisrčno zahvaljujemo č. g. Fr. Vidmarju, svojemu nekdanjemu voditelju za njegove lepe nauke in njegovo skrb za Marijino družbo. Bog plačaj!

Dolenja vas pri Ribnici. Dne 8. dec. je bilo v Marijino družbo 13 deklet na novo sprejetih, ki so se neprisiljeno oglasile. Iz naše družbe so tri šle v samostan. V družbi imamo tudi „Čebelico“, da se učimo varčevati z malim. Vsako nedeljo in vsak praznik imamo urno molitev, med katero se glasi ljudsko petje. (Op. uređ. Da bi Vas tudi druge družbe posnemale in se naučile lepo peti v cerkvi!) — Tretji red sv. Frančiška tudi lepo uspeva.

Leskovec pri Krškem. V dōbi štirih let je iz naše Marijine družbe umrlo šest članic. Zadnja je umrla Elizabeta Arh dne 29. dec. Bila je prav zgledna družabnica. V dolgotrajni bolezni je bila vsem v vspodbudo.

Vrhpolje pri Moravčah. V skromen spomin sporočam, da je po dolgotrajni bolezni dne 2. jan. umrla blaga Marijina hči Marija Kepec. Marijina družba in mnogo ljudi jo je spremilo k večnemu počitku.

Košana. V najlepši dobi življenja, star 18 let, je umrl Franc Špilar iz mladeniške družbe. Bil je zgleden mladenič. Imel je lep pogreb. Naj počiva v miru!

Čatež pod Zaplazom. Kakor že nekaj let, tako smo tudi letos v naši župniji v več vaseh opravljali devetdnevnicu pred Božičem. Sprevodi ob mraku, številne lučice in priprosto, a lepo popevanje Marijinih pesmi je blagodejno vplivalo na srca vseh župljanov.

Borovnica Od 7. do 9. dec. je vodil č. g. P. Klemen duhovne vaje za obe Marijini družbi Lepi dnevi nam ostanejo v blagem spominu. Bog plačaj č. patru ves njegov trud!

Št. Peter v Savinjski dolini. Kakor vsako leto, tako smo tudi letos imeli od 8. do 12. duhovne vaje. Udeležba je bila prav dobra. Gg. misijonarjem kličemo: „Bog plačaj!“

Drobtine.

Častni naslovi materam. Ponosne so lahko dobre matere na hvalne naslove, ki jim jih dajejo pregovori in reki vseh narodov. Naštejemo samo nekatere: „Materina zvestoba ne mine“, veli slovenski rek. „Tudi najbolj zapuščena mati, otroku gorke hrane more dati.“ „Bolje je izgubiti bogatega očeta, kakor revno mater.“ „Kar seže materi v srce, pride očetu le do kolen.“ Še celo Hindostanci govore: „Mati moja, vedno moja, če bogata ali revna.“ Benečan pravi: „Mama, mama! Kdor jo ima, jo kliče, kdor jo nima, jo pogreša.“ Rusi vele: „Materina molitev rešuje iz globočine morja.“ Pri Čehih je v navadi rek: „Materina roka je mehka, četudi tepe.“ Skoraj povsod velja pregovor: „Ena mati laglje preredi sedem otrok, kakor sedem otrok eno mater. Izgubo matere smatra ruski pregovor za največjo nesrečo. „Brez matere so otroci izgubljeni, kakor je tudi čebela izgubljena brez žela.“

Slika iz kulturnega boja na Francoskem. Bilo je 10. nov. 1904, tako pripoveduje odlični gospod. Obiskal sem v Parizu v delavskem predmestju revno, bolno ženo. „Hvala Bogu, da ste prišli“, nagovori me prijazno bolnica, ki se je s težavo sklonila pokonci. „Kaj bi bilo z menoj, ako bi vas ne bilo; že nekaj dni sem v postelji in si ne morem nič pomagati.“ „Saj sem vendar sporočil pomožnemu dobrodelnemu odboru“, odgovarja prišlec, „pa se nihče ne potrudi, da bi...“ „Pač, pač ljubi gospod“, me prehití bolnica; „včeraj je bil tu nekdo. Toda veste, kaj mi je rekel? Ne boste uganili. Ko je stopil, je premeril najprej z osornim in mrkim pogledom moje stanovanje, potem pa je pokazal na steno ter zarohnel: Vzemite tole proč! Ozrem se ter začudena vidim, da hoče odstraniti križ. V sveti ogorčenosti ga zavrnem: „Zakaj? Saj vam ne dela napotja.“ „Ako takoj ne izvršite, kar sem velel“, zarohni nad menoj, „ne dobite nobene podpore.“ Vsa razburjena sem vstala, odprla vrata ter izjavila slovesno: „Ako ste zato prišli k revni zapuščeni ženi, da ji vzamete edino tolažbo, edino upanje, tedaj ne maram vaše podpore in pomoči. Četudi umrjem, križa ne pustim skruniti.“ Nato ni črhnil besedice, odšel je ter ni

več prišel. Jaz sem pa bila prepričana, da me ljubi Bog ne bo zapustil. In res me ni.“

Apostolsko delo. Okrog novega leta napno urejevalci časopisov vso zgovornost, da bi razširili svoje liste. Koliko slabega se zagovarja in priporoča, koliko umazanosti in zlobnosti se hoče zakriti z mamljivim bliščem izbranih, — a hlinjivih besedi. Gorečnost, ki z njo sovražniki resnice in luči širijo zlo in nesrečo, mora tudi nas katoličane priganjati in siliti, da se z vso vnemo lotimo dela za dobro stvar, da nevstrašeno in stanovitno širimo dobre časopise v zavesti, da je tako delo, delo apostolsko.

Časopisje, tiskana beseda je danes glavno orožje naših sovražnikov. Časopisi so zanje tisti kanal, ki po njim napeljujejo strup nevere in nepravnosti v žile našega ljudstva. Časniki so tista prižnica, ki okrog nje duh zla zbira milijone zapeljanih bitij. — Zadnji strankarski shod nemške socialne demokracije v Jeni je to trditev očitno pokazal. Stranka ima 70 dnevnikov, ki imajo ogromno število naročnikov. Samo glavni njihov list v Berlinu, „Vorwärts“ šteje 100.000 odjemalcev. Poleg tega delujejo soc. demokratje s tem, da širijo male knjižice. V enem letu so n. pr. v renski provinciji razpečali 4 milijone in 320 tisoč socialističnih zvezkov. Zato dragi čitatelji, ne bodimo zaspani ter naročujmo in širimo povsod naše, poštene, katoliške časopise! Dobremu, katoliškemu ljudstvu — dobrih časopisov!

Odpustki za februar 1906.

1. Četrtek. Bl. Andrej de Komitibus. Udom 3. reda popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. Petek. Svečnica. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko preišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v nimen svetega očeta; udom brat. presv. Srca Jezusovega proti navadnim pogojem, danes ali pa v nedeljo; b) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; c) udom 3. reda, kakor včeraj; d) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če

te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; e) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; f) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; g) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; h) udom škapulirske bratovščine karm. M. B. v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; onim, ki nosijo beli škapulir; v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; i) udom Marijine družbe; j) udom brat. preč. Srca Marijinega; k) udom družbe krščanskih družin; l) udom bratovščine za duše v vicaš danes ali v osmini.

3. Sobota. Bl. Odorik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. mes.; b) udom 3. reda, kakor 1. dan t. m.

4. Nedelja. I. mesecu. Sv. Andrej Korzini. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratov. Karmelske M. b., v bratovski ali farni cerkvi; b) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premisslujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratov. presv. Srca Jezusovega proti navadnim pogojem.

5. Ponedeljek. Sveti Peter Krst. in tov. Udom 3. reda pop. odp., kakor 1. t. m. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Četrtek. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Nedelja. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek v bratov. žalostne M. B. s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Konrad iz Placencije. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

21. Sreda. Sveta Angela Mericija. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

22. Četrtek. Sveta Margareta Kortonska. Udom 3. reda pop. odpustek, kakor 1. dan t. m.

25. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Namen sv. očeta: krščanske matere.

Sv. oče in njegovi nameni. — Srečna izvolitev goriškega nadškofa. — Katoliško časopisje in organizacija avstrijskih katolčanov; Pijevo društvo. — Razširjanje sv. vere: misijoni. — Katoliška Cerkev med razkolniki.

Popolnoma gluhi mladenič. — Neka oseba za dar svete čistosti. — Nevarno bolna mati in njen sin dijak. — Srečen sklep zakona v Ameriki. — Neki oče, potreben spreobrnenja. — Lahkomiselni starši.

Vse te zadeve se toplo priporočajo v pobožno molitev.

Darovi:

Za razširjanje sv. vere M. J. 100 K. — Iz Šk. Loke po g. P. Zajcu 21 K. — V pomoč proti lakoti v Maduri 100 K. — Za najpotrebnejše misijone Neimenovan iz Šk. Loke 5 K. — Za gobovce iz Šk. Loke 5 K. — Za rešitev sužnjev v Afriki župnija Svibno 14 K. — Za Klaverjevo družbo iz Mengša 2 K. — Za sv. Detinstvo iz Mengša po g. Balohu 4 K in 3 K, Marija Dermic 8 K, Ivana Lazar 8 K, L. K. iz Hrastja 14 K. — Za duše v vicaš iz Šk. Loke po g. P. Zajcu 30/56 K.

Za bratovščino presv. R. Telesa od 21. julija 1905—1. januarja 1906. Župnije: Kranjska gora 77 K, Dobrava 84/30 K, Rob 52/44 K, Gorje 100 K, Trebelno 41/60 K, Sorica 110/06 K, Št. Lambert 40/10 K, Lašče 91 K, Mošnje 20 K, Radovica 20 K, Šenturška Gora 46/80 K, Jesenice 63 K, Rovte 103 K, Rateče 41/20 K, Fara pri Kost. 46 K Škofja Loka 140 K, Vranja peč 41 K, Preloka 10/40, Poljane 60 K, Kovor 18 K, Vavtavas 32/80 K, Vinica 66/60 K, Lučine 30 K, Št. Rupert 110 K, Podkraj 80/04 K, Zapoge 50 K, Kamna gorica 102/18 K, Železniki 67/18 K, Podzemelj 15 K, Boh. Bistrica 139 K, Šmarjeta 60 K, Brezovica 80 K, Postojna 80 K, Trata 114/40 K, Trnje 46/50 K, Kokra 21 K, Rob 11/04 K, Vrhnika 358/60 K, Stara Loka 81 K, Dole 70 K, Sostro 69/40 K, Col 108 K, Logatec 32 K, Knežak 76 K, Podgrad 24/60 K, Čatež 12 K, Stranje 40/44 K, Nevlje 50 K, Homec 8/50 K, Krka 70 K, Vodice 61/20 K, Kamnik 212/62 K, Vrh 32/50 K, Želimirje 70 K, Rakitna 8 K, Radolice 67 K, Tomišelj 40 K, Lučine 10 K, Šmihel pri N. m. 84/86 K, Hotič 3 K, Št. Vid p. Cirk. 50 K, Studeno 50 K, Svibno 52 K, Lipoglav 50 K, Sora 11 K, Toplice 100 K, Vreme 10 K, Vodice 61/20 K, Zagorje ob Savi 20 K, Zgor. Tuhinj 52 K, Sv. Gregor 150 K, Mitterdorf 12/72 K, Srednja vas 262 K, Polšnik 36 K, Komenda 189/10 K, Javorje pri Škofji Loki 60 K, Kranj 194/40 K, Ig 95 K, Št. Janž 14/70 K, Cirknica 82 K, Bela cerkev 100 K, Babno polje 9 K, Ecit Alojz 2 K, Neža Kraljič 1 K, Marija Elsner 2 K, Terezija Elsner 2 K, Alojzniki 20 K, Antonija in Marija Tomšič 10 K, Rupnik M. 2 K, Mar. Stojnic 1 K, Fabijan Franciska 1 K, Ana Šmalc 2 K, po č. g. uršulinkah 95 K, delavke v tobačni tovarni 12/40 K, č. g. Jan Smrekar 1 K, Aleksandrine Logar 2 K, Mar. Pfefferer 4 K, Marijina družba pri uršulinkah 12 K, Neimenovan 22 K.

Naprošeni smo, tale dva dopisa natisniti na platnicah:

Castito uredništvo!

To pa to! Sedaj pa sme „Bogoljub“ ponosno¹⁾ romati po slovenski zemlji. Nova sunanja oblika je prav primerna in lepa! Vsebina je raznovrstna in zanimiva. Posebno vesel pa sem zaradi tega, ker ima tudi za nas fante toliko primernih člankov.

Tudi mi fantje potrebujemo vsaj včasih kaj pobožnega

Moje misli so, da bi moral vsak mladenič poleg „Domoljuba“ imeti tudi „Bogoljuba“. Prvi ga podučuje o sadevah, ki se tičejo zemljskega življenja „Bogoljub“ pa mu kaže pot do višjih vzorov in kaže pot k nadzemljski sreči. Prvo brez drugega je to, kar je slama brez srna.

Ne gre mi v glavo tudi meni ne, da nekateri stiskajo ravno tukaj, ko ni pametno, te krajcarčke, in se jim zdi teh borih 16 grošev za „Bogoljuba“ tako velik izdatek, drugod pa kar tje mečejo denar

Prosim Vas g. urednik, agitirajte toliko časa, da se vsak mladenič iz Marijine družbe in iz izobraževalnega društva naroči na „Bogoljuba“.

„Bogoljub“ zasluži, da bi ga vsi naročili in brali. Z odličnim spoštovanjem...

L . . . 16. januarja 1906.

Ź

Prečastiti gospod urednik!

Krvava sicer ni bila, a bitka je vendar bila zadnje dneve, ki smo jo ljubljanska dekleta bojevala za „Bogoljuba“. To smo govorile in se poskušale, katera izmed nas pridobi „Bogoljubu“ več naročnikov. Vsaka je hotela lepo podobico zaslužiti. Srečna je pač tista izmed Evinih hčera, ki je imela urnejši in ostrejši meč – jesik. Prav z vite mojih družic so tudi poskusile nekaj zvijač, seveda niso bile grešne. Zvijače so pa le bile dobre, ker mnoge so pridobile prav veliko novih.

Za nas, ki smo v Marijini družbi, se nam zdi že sramota, če katera ni naročena na „Bogoljuba“

Danes sem pa dobila prvo letošnjo številko. Ne vem, kaj bi Vam pisala, tako sem vesela. Pročelna podoba je nova in lepa. Podobe so primerne in prava krasota za list. Vsebine je toliko, tako raznovrstne in lepe. Za nas Marijine otroke je toliko lepih sestavkov in lepih zgledov. In novice in dopisi od vseh štirih vetrov zemlje zlasti kažejo, kakšne sape pišejo od mnogih strani, ali tople ali mrsle.

Prav lepa hvala Vam gosp. urednik. Hvaležnost pa bomo pokazale še zlasti na ta način, da bomo vedno zveste naročnice „Bogoljubove“, in da bomo prihodnje leto še hujšo bitko bile, da pridobimo še več novih naročnikov.²⁾

V Ljubljani, 18. prosinca 1906.

M. Ź.

¹⁾ Ponašati se „Bogoljubu“ ne spodobi veliko, ampak ravno sram ga ni treba biti svetu se pokazati.

²⁾ Tudi letos je še čas pridobiti novih naročnikov. Na Svečnico so skoro povsod shodi Marijinih družb; tu se dá še kaj storiti. Mnogo prvih in drugih številčk tega letnika je še na raspolago. Hvala vam in čast, hrabre bojevalke, ki razumete svoj poklic; naj bi našle mnogo posnemavcev po deželi! Vašo gorečnost pa vam poplačaj Bog! S podobami za pridne nabiravce bomo še nekoliko počakali, če še kaj pride. Uredništvo.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je ravnokar izšlo v novi šesti izdaji. Ker obsega tudi najpotrebnejše mašne in druge molitve, služilo bo to vodilo prav dobro kot molitvenik za moške. Stane v platou vezan z rudečo obrezo 60 v., po pošti 10 v več.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usnju, zlati obrezi K 2. in v najbolj lepi vezavi K 3. —, po pošti 20 vin. več.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrčih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. **„Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb“**, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. **„Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu“** (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.

Novo zelo lepo nebo (baldahin)

se dobi naprodaj po primeroma zelo nizki ceni.

Kje?

Pové uredništvo Bogoljuba.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu števil. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih vencev in travok itd. po najnižjih cenah. 1719 B 17

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**